

Curierul ADVENTIST

*Vino
înainte
de iarnă!*

Publicația
oficială a
Bisericii Creștine
Adventiste de
Ziua a Șaptea
din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii
Redactor-șef: Gabriel Dincă
Consultanți:
Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete,
Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász
Colaboratori speciali:
Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr
Forrai, dr. Gily Ionescu, Cristian
Modan, Gheorghe Modoran,
Valeriu Petrescu
Director: Paul Csavdari
Tehnoredactare și grafică:
Ovidiu Floria
Concept grafic: Dragoș Drumaș
Corectură: Florica Gheciulescu
Imprimare:
Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniste nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
ISSN 1220-6725

Editorial
3 **2004 - un câștig sau o
pierdere**
Gabriel Dincă

Devotional
4 **Trăind în așteptare**
Jan Paulsen

Spiritual
7 **Vino înainte de iarnă!**
Pietro E. Copiz

Misiune
10 **Cele patru „greșeli” ale lui
Isus**
George Uba

Teologie
13 **Cum sună crezul
dumneavoastră?**
Florin Lăiu

Spiritual
16 **Apă la altă rădăcină**
Marius Munteanu

Raport
19 **Comitetul de buget al
Uniunii Române**
Gabriel Dincă

Sănătate
22 **Patru categorii... după
sărbători**
Dr. Constantin Dinu, Dr. Mihaela
Dinu

Pagina pastorului
24 **Perspective pentru pastori și
biserica**
Ion Buciuman

Reportaj
26 **Ceva se întâmplă în
București**
Lucian Cristescu

Pagina copiilor
27 **Murătură, pisicuța cea
fricoasă**
Ed Christian

28 **Știri**

Pagina președintelui
30 **Servire fără limite**
Adrian Bocăneanu

Dragi cititori,

Acum, când anul 2004 aproape a trecut și când un nou an este gata să înceapă, colectivul de redacție al *Curierului Adventist* adresează tuturor cititorilor săi cele mai bune urări de sănătate și multe binecuvântări cerești din partea Aceluia care ne-a călăuzit și în acest an, în călătoria noastră spre cer.

Mulțumim tuturor celor care ne-au scris articole, scrisori și alte materiale, pentru ca această publicație să fie cât mai folositoare celor care caută sfat, ajutor și mângâiere în Cuvântul Domnului.

Pentru noul an, așteptăm în continuare scrisorile, articolele și sugestiile dumneavoastră pentru o experiență spirituală mai înaltă și pentru împlinirea misiunii noastre și grăbirea revenirii Domnului nostru Isus Hristos.

Redacția

Stimată redacție,

Am urmărit cu interes seria de articole „Biserica și societatea”, redactate de președintele Uniunii, fr. Adrian Bocăneanu. Așa cum menționa chiar din primul articol, Evanghelia completă include și evanghelia socială, dar nu se reduce la aceasta (ian. 2004). Am citit comentarii și exemple despre:

- membrii care s-au implicat în creșterea copiilor abandonți (martie 2004),
- programele bisericii pentru cei din pușcării (iunie 2004),
- atitudini față de cei în vârstă (sept. 2004),
- șomaj (oct. 2004) etc.

Prin aceste articole, se sugerează un nou mod de răspândire a Evangheliei, și anume acela de a ne implica în rezolvarea nevoilor oamenilor. Având în vedere tendința de indiferență cu privire la nevoile semenilor din jurul nostru – indiferență care începe să se instaleze și în bisericile noastre – o astfel de strategie este binevenită.

Sper că programul „Inimi mai bune – București 2005” va fi o încununare a acestei orientări spre social. Mulțumim, așadar, pentru această serie de articole și așteptăm altele care să motiveze, să mobilizeze importante resurse materiale, și mai ales umane, din biserica noastră.

Gili Bărbulescu, București

Un câștig sau o pierdere?

Cât de repede a trecut și anul acesta! Zilele anului 2004 aproape că au zburat pe nesimțite. Parcă ieri era 1 ianuarie și iată-ne acum la sfârșitul lui decembrie. Poate ne întrebăm cu ce ne-a îmbogățit sau cu ce ne-a sărăcit acest an? Unde ne aflăm în călătoria noastră spre cer? Ne îndreptăm în direcția bună sau rătăcim prin labirintul obișnuințelor noastre, de ani de zile? A fost anul acesta un câștig sau o pierdere?

Adevăratele valori

Desigur, atunci când vorbim despre câștig sau pierdere, suntem tentați să ne gândim la planurile și dorințele noastre împlinite sau neîmplinite. Dar oare astfel se măsoară câștigurile sau pierderile? Cu siguranță că nu. Deși cu toții avem nevoie de cele trebuincioase vieții, trebuie să recunoaștem că cele mai frumoase împliniri nu sunt de natură materială, ci spirituală. Dumnezeu a ales să ne fie oferite în dar valori care sunt esențiale vieții noastre. Pare un paradox, dar totuși, adevăratele valori: viața, dragostea, pacea, prietenia, speranța nu se cumpără și nici nu se vând. Viața ne-a fost oferită în dar, fără să plătim ceva pentru ea. Dragostea lui Dumnezeu și a celor din jurul nostru ne-a fost, de asemenea, oferită în dar. Bucuria și speranța vieții veșnice nu pot fi echivalate cu nici o valoare de pe acest pământ. Atunci când pierdem sănătatea, liniștea și pacea sufletească, în schimbul unor beneficii trecătoare, putem spune că a fost câștig? Sau ce valoare ar avea un câștig material, dacă ar fi realizat cu prețul pierderii părtășiei cu Dumnezeu și cu cei dragi?

Secretul câștigului maxim

În epistola sa către Filipeni, apostolul Pavel, după ce își face o evaluare atentă, ajunge la concluzia că un câștig adevărat

nu poate exista decât atunci când dezvoltăm o relație profundă și personală cu Isus. „Dar lucrurile, care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El, am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos...” (Fil. 3,7.8). Atunci când renunțăm la totul pentru Domnul Hristos,

beneficiem de un câștig ce depășește cu mult în valoare orice realizare omenească. Când Isus trăiește în viața noastră, când El ne conduce în luarea fiecărei decizii a vieții, când cuvintele noastre sunt inspirate de înțelepciunea și iubirea Lui, putem fi siguri că suntem pe drumul câștigului maxim, pentru că în El avem toate comorile înțelepciunii și ale științei lui Dumnezeu.

Gabriel Dincă

redactor-șef

Pare un paradox,
dar totuși,
adevăratele valori:
viața, dragostea,
pacea, prietenia,
speranța nu se
cumpără și nici
nu se vând.

Isus – calea spre veșnicie

Desigur, o viață mai bună a fost dorința tuturor pământenilor de-a lungul secolelor – a tuturor filozofilor, a regilor, cât și a oamenilor de rând. Cuvântul inspirat ne spune însă că Isus este singura cale spre o viață mai bună, spre veșnicie.

Cred că săptămâna de rugăciune care tocmai s-a încheiat v-a ajutat să faceți o cercetare minuțioasă a vieții dumneavoastră și cred că ați luat hotărârile potrivite pentru anul care ne stă în față. Este timpul să primim înțelepciune, curaj și putere pentru a trăi o viață după voia lui Dumnezeu! Și acestea vin dintr-o cunoaștere și o părtășie autentică cu Mântuitorul. Întâlnirea continuă, zilnică, cu bunul nostru Isus și mulțimea făgăduințelor Sale ne vor ajuta să privim anul 2005 dintr-o perspectivă a biruinței prin harul Său. Vă doresc tuturor această experiență!

Tit 2,11-14

Trăind în așteptare

Jan Paulsen

președinte,
Conferința
Generală

Adventist Review,
octombrie 2004

Vă invit să privim asupra celor doi mari piloni pe care se sprijină viitorul omenirii. Aceștia reprezintă evenimente în timp, iar Dumnezeu a hotărât ca ei să poarte viitorul întregii Sale creațiuni – nu doar al omenirii – pentru că pe acești piloni se bazează răspunsul Său la o provocare cosmică dincolo de lumea noastră. Intenția lui Dumnezeu este aceea de a ne asigura tuturor viitorul. Pavel face referire la acești piloni în pasajul menționat mai sus, din epistola sa către Tit. Ei nu sunt altceva decât prima și a doua venire a Domnului Hristos. Unul reprezintă trecutul, iar Biblia ne îndeamnă să ne îndreptăm atenția spre celălalt și să trăim în așteptarea Lui. Din prima venire a Domnului Isus izvorăște dorința și puterea noastră de a trăi în așteptarea celei de-a doua Sa veniri.

Raportul Vechiului Testament arată că istoria omenirii se îndreaptă rapid către un punct culminant, când tot ce este rău, dureros și distrugător va fi învins și șters de forțele binelui. Dacă soliile din cartea Apocalipsei nu ne dezvăluie alte lucruri în mod cu totul deslușit, cel puțin avem acest mesaj clar și fără echivoc: Domnul Hristos va fi biruitor, iar cauza Lui va fi reabilitată. Lupta de veacuri dintre Hristos și Satana se îndreaptă rapid către un sfârșit inevitabil și sigur. Lumea noastră se dezintegrează. Priviți doar la ce s-a întâmplat de la ultima sesiune a Conferinței Generale din anul 2000. În clipa când îndura cea mai cumplită suferință, Mântuitorul a spus: „Iată, fac toate lucrurile noi”. Și în această nouă ordine, Hristos făgăduiește: „... moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici tipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au pierit” (Apocalipsa 21,3-5). Acesta este apogeul către care lumea noastră se îndreaptă neabătut și inevitabil. Iar noi trăim în așteptarea acestui moment.

Știm că va sosi, dar nu știm „când” și, probabil, nu ar trebui să ne punem această întrebare. Mai important pentru mine este să mă întreb: În ce fel mă influențează certitudinea

acestui viitor și cum mă pregătesc pentru el? Iar aceasta este o întrebare foarte personală și, în același timp, colectivă. Veți răspunde pentru viața voastră, iar eu, pentru a mea. Însă, la nivel de colectivitate, va trebui să răspundem pentru direcțiile, alegerile și valorile comunității față de care ni s-a încredințat, vouă și mie, o parte din responsabilitate.

Pentru a răspunde la întrebarea: „Ce putem face și cum ar trebui să ne pregătim pentru cele ce vor veni?”, vă propun să ne raportăm la această problemă din trei perspective:

1) **În mod personal** – Este o problemă personală și mă privește ca individ. În epistola sa către Tit, Pavel spune că realitatea celei de-a doua veniri a Domnului Hristos ne constrânge în mod individual și personal „s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie” (Tit 2,12). Ce înseamnă aceasta? Sunt atât de mulți dintre noi cărora le este greu „s-o rupă” chiar cu orice obicei lumes.

Sunt foarte puține pasaje în Noul Testament care să definească atât de însuflețitor forța morală a Domnului Isus Hristos – puterea de a schimba vieți – așa cum o face textul acesta. A avea tărie de caracter înseamnă tocmai a spune „nu” sau „da”, la momentul potrivit. În mod similar, Isaia l-a îndemnat pe popor: „Încetați să mai faceți răul! Învățați-vă să faceți binele” (Isaia 1,16,17). Iar Pavel scrie: „Fie-vă groază de rău și lipiți-vă tare de bine” (Romani 12,9). Este un apel să renunțăm la ceea ce știm că este distrugător și degradant atât pentru noi, cât și pentru cei din jurul nostru. În schimb, este atât de mult bine de făcut. De fapt, Dumnezeu îi spune fiecăruia dintre noi: „Fii o forță a binelui! Știi ce este bine. Nu lipsa de cunoaștere este problema poporului Meu, ci neascultarea. Folosește-ți energia pentru a urmări binele”.

Uneori, în special în conversațiile cu tinerii, sunt întrebat: „De unde pot ști când trebuie și când nu trebuie să fac ceva? Toată lumea

face așa. De ce nu și eu? Este de așteptat acest lucru. Deci ce e rău în asta?" Sunt întrebări referitoare la moralitate, la ce mâncăm, la ce bem și la felul cum ne recreăm. Este vorba de stilul de viață.

La aceste întrebări, există două tipuri de răspuns, pe care ar trebui să le luăm în considerare: (1) Uneori, dar nu întotdeauna, Biblia ne oferă un obiectiv și un standard absolut. Biblia trasează linia – ne oferă un „da” sau „nu” hotărât; este un răspuns în „alb și negru”. Este important să-l cunoaștem. Însă mulți îl vor socoti foarte arbitrar, foarte rece, foarte cinic și, da, foarte legalist. (2) Și mai există un al doilea fel de răspuns, care, de asemenea, trebuie studiat. Mai ales dacă ești tânăr, trebuie să te întrebi: Cum mă transform eu, ca persoană? Ce se întâmplă cu mine? Este bine pentru mine să fac ce mi-am propus? Mă voi aprecia mai mult după aceea? Voi fi mai respectat de către ceilalți? Sau, de fapt, îmi fac singur rău, mie și celor care mă iubesc, și îmi distrug viitorul? Cu alte cuvinte, ai nevoie să cântărești ce se întâmplă cu viața ta – ce faci din tine – pentru că, înaintea Domnului, ești un om neprețuit.

Ce înseamnă „poftele lumești”? Părintele Crisostom, cunoscut și sub numele Ioan Gură de Aur, a spus că „poftele lumești” sunt lucrurile pe care nu le vom lua cu noi în cer, ci vor fi distruse o dată cu lumea aceasta. Desigur, trebuie să fii destul de imprudent ca să îți irosești toate sentimentele și toată energia pentru lucrurile care vor fi lăsate în urmă. Însă există o semnificație chiar mai profundă a „pofteilor lumești”. Acestea sunt lucrurile sau valorile de care nu suntem prea mândri și pe care am prefera să nu I le arătăm lui Dumnezeu. Lucrarea lui Hristos este aceea de a curăța din noi tot ce ne stânjenește în prezența lui Dumnezeu. Lucrarea lui Hristos este aceea de a ne reda demnitatea. Numai El o poate face și o va face cu grijă, cu dragoste și cu ocrotire. El ne va face, pe mine și pe tine, demni de a ne înfățișa înaintea lui Dumnezeu. Să trăiești în așteptare înseamnă să-L inviți pe Domnul să lucreze în tine și să te pregă-

tească. Descriind ce înseamnă să fii „copil al luminii” și să trăiești în așteptarea revenirii lui Hristos, Pavel subliniază câteva aspecte: să lași deoparte minciuna și să spui adevărul; să nu apună soarele peste mânia ta; să îți controlezi limbajul; să renunți la amărăciune, mânie, certuri, bârfe și invidie. Să cauți să fii amabil, binevoitor și plin de compasiune. Să te străduiești să ierți, fiindcă și ție ți s-a iertat mult (vezi Efeseni 4,25-32).

De asemenea, referitor la a doua venire a Domnului Hristos, Petru scrie: „Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ...siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace” (2 Petru 3,11,14). Puterea morală a Domnului Hristos – puterea învierii Sale (motivul pentru care nu renunțăm la „primul pilon”) – nu este doar puterea de a spune „nu”, ci în același timp puterea de a spune „da” – „da” înțelepciunii, integrității morale, dreptății, evlaviei și dezvoltării roadelor Duhului. Realitatea care atrage această putere este o viață trăită în așteptarea revenirii Domnului Hristos. Este important să înțelegem că a trăi în așteptarea revenirii lui Hristos nu înseamnă a păstra un stil de viață bazat pe negații, cu toate că mai spunem și „nu” din când în când. Dimpotrivă, înseamnă a trăi o viață creativă, constructivă, pozitivă, plină de energie, în care să căutăm atât binele personal, cât și pe al celorlalți. Cred că Dumnezeu dorește ca viața noastră să fie mai degrabă activă în căutarea binei, decât negativă și concentrată pe negații. Cum poți fi un creștin fericit, dacă te interesează doar lucrurile la care trebuie să spui „nu”? Pavel propune o perspectivă pozitivă atunci când scrie că cea mai profundă dorință a sa este să-L cunoască pe Hristos și puterea învierii Lui (vezi Filipeni 3,10), care înseamnă putere asupra morții și a decăderii. Înseamnă să nu-ți faci rău nici ție, nici semenilor. Înseamnă să fii atât de strâns unit cu Hristos, zi de zi, încât să lași ca valorile exemplificate de El să fie înălțate în viața ta și descoperite în hotărârile pe care le iei. În felul acesta, învierea Sa fizică ne va asigura învierea la revenirea Sa.

2) Ca o comunitate de credință – trăind în așteptarea revenirii Sale. Cum trebuie trăită viața în cadrul bisericii, între membrii care împărtășesc aceleași valori și aceleași speranțe? Răspunsul se găsește în relații – în modul cum ne purtăm între noi (2 Corintheni 2,15). Să nu uităm că oamenii sunt o mireasmă dinspre Hristos. Să medităm câteva clipe la următoarele aspecte:

a) 1 Petru 3,8 spune: „Încolo, toți să fiți cu aceleași gânduri, simțind cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți”. Cu alte cuvinte, fiți amabili unii cu alții.

„Valoarea politetiei este prea puțin apreciată. Multora care au o inimă bună le lipsește acea delicatețe a manierelor. Multora care însuflă respect prin sinceritatea și cinstea lor le lipsește – ce trist – amabilitatea.” (Educație, ed. 2001, p. 191)

„Poți rămâne credincios principiilor, poți fi corect, onest și evlavios; însă, pe lângă toate acestea, trebuie să cultivi bunătatea inimii, amabilitatea și politetea. Dacă cineva greșeste, cu atât mai mult arată-i bunătate; dacă nu ești atent față de el, îl poți îndepărta de Hristos.” (TM, p. 151)

b) Iacov 4,11: „Nu vă vorbiți de rău, fraților!” Textul acesta se referă la obiceiul de a face comentarii denigratoare cu privire la o persoană, în absența sa, când nu se poate apăra. Acest obicei destul de răspândit este condamnat în Scriptură (vezi Tit 3,1).

„Pe cel ce clevește în ascuns pe aproapele său îl voi nimici” (Psalmi 101,5). Pavel enumeră bârfa printre păcate (Romani 1,30), iar în 1 Petru 2,1 scrie: „Lepădați dar orice răutate, orice viclesug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevețire.”

De asemenea, Ellen White a scris: „Cel care se angajează să-i corecteze pe alții este predispus să cultive obiceiul de a căuta nod în papură și în curând tot interesul său va fi acela de a arăta cu degetul metehnele și de a găsi defecte” (Dietă și hrană, ed. 1999, pag. 581). „Cultivați obiceiul de a vorbi de bine pe alții” (Divina vindecare, ed. 1997, p. 476). Încă o afirmație a cuvântului inspirat: „Omul cu adevărat convertit nu are nicidecum înclinația de a

gândi sau a vorbi de rău despre ceilalți. Buzele sale sunt sfințite și, ca martor al lui Dumnezeu, el dă mărturie că harul lui Hristos i-a transformat inima... În cer vor intra numai aceia care au biruit ispita de a gândi și a vorbi rău despre alții" (*Sons and Daughters of God*, p. 348).

Dacă îi judecăm pe alții, ne asumăm dreptul de a face ceea ce doar Dumnezeu are dreptul să facă. Nechibzuit este acela care încalcă în mod deliberat prerogativele lui Dumnezeu.

c) „Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul.” (Coloseni 3,13, p. p.)

Îndemnul acesta este făcut în cadrul unei enumerări de calități care se așteaptă din partea poporului lui Dumnezeu. Acestea privesc relațiile dintre credincioși. Iată o enunțare pozitivă a principiului „nu bârbi”.

În traducerea *The Message*, textul spune în felul următor: „Așadar, fiindcă Dumnezeu v-a ales pentru această nouă viață de iubire, îmbrăcați-vă în hainele pe care El le-a ales pentru voi: compasiune, amabilitate, modestie, putere calmă și disciplină. Fiți liniștiți, mulțumiți cu locul al doilea și grabnici în a ierta jignirile. Iertați repede și deplin cum v-a iertat Învățătorul. Și, pe deasupra, îmbrăcați-vă cu iubire. Aceasta este o haină pe care să nu o uitați niciodată – slujește în orice situație. Purtați-o mereu!”

În momentul celei mai crunte suferințe, Isus a stabilit standardul iertării, spunând: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”. Așadar, există oare vreun lucru pe care un urmaș al lui Hristos să nu-l poată ierta?

d) Să ne strângem și „să ne îndemnăm unii pe alții, cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie” (Evrei 10,25); și când facem acest lucru, să nu uităm să ne rugăm pentru conducătorii noștri (Evrei 13,17.18).

Una dintre datoriile cele mai nobile ale oamenilor este să se încurajeze unii pe alții. Este ușor să turnăm apă rece peste entuziasmul cuiva; este ușor să-i descurajăm pe ceilalți. Lumea este plină de oameni care descurajează.

Avem datoria creștină de a ne încuraja unul pe celălalt. Drumul dinaintea noastră este greu. Să ne ajutăm unul pe altul. Și vă rog, nu-i uitați pe conducători. Viața de pe podiumul conducerii poate fi rece și plină de singurătate. Când conducătorii voștri greșesc, amintiți-vă că i-ați ales din mijlocul vostru și că nu au fost încă „transfigurați”.

3) Cu deschidere, dând mărturie lumii care nu împărtășește credința. În ce fel membrii bisericii și eu, ca individ, trăind în așteptarea revenirii Sale, trebuie să ne purtăm cu cei care nu-L cunosc pe Hristos și nu primesc valorile Sale? Biserica există pentru o misiune.

a) Isus a spus că există o lucrare de făcut. Timpul se apropie de sfârșit. „... vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze” (Ioan 9,4). Privitor la rolul comunității de credincioși, Isus a spus că noi trebuie să fim martori și să facem ucenici. Cele două funcții nu sunt identice. A fi „martor” înseamnă a spune și altora ce ai descoperit. Ce se întâmplă după aceea decurge din mărturie, însă poți îndeplini rolul de martor chiar dacă nu poți interveni personal în evenimentele ulterioare. Uneori, avem impresia că biserica face lucrare de la fereastra unui ghișeu – aceasta este perspectiva pe care o avem. Sunt atât de multe situații în care tot ce putem face este să dăm mărturie. Interacțiunea personală prin care am putea influența reacția celorlalți este de multe ori dificilă sau imposibil de realizat. Domnul Isus și Duhul Sfânt sunt la lucru, însă este posibil să nu ne putem implica și noi, astfel încât să nu putem măsura rezultatele. A trăi în așteptare înseamnă a trăi lucrând.

b) Faceți-vă cunoscuți în societate ca oameni împăciuitori (Evrei 12,14). Ce înseamnă aceasta?

Mai întâi, există o pace sufletească, dată de sentimentul că ai făcut ce trebuia, că în primul rând ai acționat cât ai putut de bine, conform cunoașterii despre ce așteaptă Dumnezeu de la tine. Ascultarea de Dumnezeu conferă pace sufletească. Este important să fii împăcat cu tine însuși.

În al doilea rând, trăiește în pace cu oamenii pe care-i întâlnești și cu care lucrezi. Să ne amintim porunca Domnului: „Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu”. În Biblie, cuvântul „pace” nu are doar un sens negativ, care să denote absența conflictului. A fi împăciuitor înseamnă a fi inclinat să cauți binele celuilalt; nu reprezintă doar a te detașa de conflict, ci și a te bucura de tot ce este bun.

Oamenii împăciuitori se străduiesc să facă din lumea aceasta un loc mai bun pentru toți. Următoarele cuvinte îi sunt atribuite lui Abraham Lincoln: „După ce voi muri, mi-ar plăcea să se spună despre mine că am smuls întotdeauna o buruiiană și am plantat o floare acolo unde am crezut că va crește”.

Unii oameni par să fie mereu caustici, artăgoși și rău-voitori. În jurul lor este mereu furtună. Ori se ceartă între ei, ori îi instigă pe alții la ceartă. Fac necazuri și nu rezolvă nimic. De fapt, ei fac lucrarea diavolului. Apoi, sunt cei care construiesc poduri peste prăpastii, vindecă rănilor și îndulcesc amărăciunea. Ei fac lucrarea lui Dumnezeu.

În biserica noastră sunt oameni din ambele categorii. Deci vă spun vouă, celor care așteptați revenirea lui Hristos: Doresc atât de mult ca aceia care nu-L cunosc pe Hristos să știe că suntem un popor blând, amabil și cu suflet bun.

Să ne întoarcem acum la testul cu care am început această meditație: Tit 2,11-13:

„Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață să ne rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos”. Suntem chemați să trăim în așteptarea revenirii Sale. De aceea rugăciunea mea este:

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El Însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prigană la venirea Domnului nostru Isus Hristos. Cel ce v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta” (1 Tes. 5,23.24). Amin.

Traducere de Oana Ghiga

VINO

înainte de iarnă!

2 Timotei 4,6-8

În general, suntem foarte impresionați de *ultima verba*, ultimele cuvinte rostite sau scrise de cineva.

Adesea, posteritatea rezumă esența existenței unui dispărut într-o formulă considerată a fi fost rostită de el însuși și care dă, retrospectiv, o culoare aparte întregii sale vieți.

Mulți dintre patriarhii Bibliei au avut privilegiul de a ști când le-a sosit clipa să plece din viața aceasta. „Sătul de zile” (aceasta este expresia folosită), patriarhul îi aduna în jurul său pe toți membrii familiei, îi binecuvânta și apoi adormea.

La sfârșitul ultimei sale predici, la vârsta de optzeci și doi de ani, Ellen White, a ridicat Biblia și a zis: „Frați și surori, vă recomand cartea aceasta!” Au fost ultimele cuvinte pe care le-a rostit în public. Câțiva ani mai târziu, ultimele cuvinte pe care le murmură pe patul de moarte au fost un citat din apostolul Pavel: „Știu în cine am crezut”.

Vă place să primiți scrisori care vă sunt adresate personal, bineînțeles, nu cu facturi de plată? Ce ziceți de ultima scrisoare scrisă de cineva drag? Ar avea o valoare deosebită pentru dumneavoastră? Să citim o parte din ultima scrisoare scrisă de un veteran unui predicator tânăr, care era și copilul lui spiritual (2 Tim 4,6-22). În felul acesta, vom deveni și noi, peste veacuri, membri ai familiei lor.

Începutul pasajului constituie una dintre cele mai frumoase pagini din scrierile lui Pavel. El ilustrează o atitudine de o splendoare morală magnifică. Vers. 7: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința” este adesea scris pe morminte, așa cum este și în cazul tatălui meu...

Fără falsă smerenie, Pavel, își exprimă aici certitudinea triumfătoare în fața morții care se apropie. Cuvintele acestea le-au adus seninătate, liniște și mângâiere în credința la mii de martiri.

Bătrânul apostol apare în fața noastră în toată noblețea sa spirituală. Probabil că aceasta este partea din epistolele sale care ne face să îl admirăm cel mai mult.

Vers. 6: „clipa plecării mele este aproape”. Nota ne arată că termenul din limba greacă pentru „plecare” corespunde imaginii unui vas care ridică ancora. Se dezleagă paramele – o imagine foarte frumoasă.

Perspectiva veșniciei este exprimată cu multă încredere în vers. 8: „De-acum, mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în ‘ziua aceea’, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.”

Totuși, apostolul ne apare imediat, în toată fragilitatea sa omenească, atât de aproape de fiecare dintre noi. În vers. 9, el spune: „Caută de vino curând la mine.”

În trista singurătate a închisorii, Pavel dorește cu înfocare prezența și mângâierea ucenicului său mult iubit. În afară de Luca (vers. 11), toți l-au părăsit (vers. 16) sau au plecat în misiune, ca Tit, Crescens și Tihic.

În vers. 13, descoperim un biet întemnițat, care are o rugămintă: „Când vei veni, adu-mi mantaua pe care am lăsat-o la Troa. În închisoare este frig. Se apropie iarna. Se suferă mult de frig în țările mediteraneene, unde nu se face foc aproape deloc, în anotimpul rece și, cu atât mai puțin, în închisoare.”

În același verset 13, adaugă: „... și cărțile, mai ales pe cele din piele”. Deși este puțin probabil că va mai avea ocazia de a predica, Pavel rămâne un cititor avid al Cuvântului lui Dumnezeu.

„Adu-mi... cărțile.” Ce bine îl înțeleg! Când am plecat din Statele Unite, a trebuit să renunțăm la o mulțime de lucruri. Am vândut și am dat mobila. Dar chiar și copiii au hotărât să-și păstreze cărțile (și, bineînțeles, jucăriile).

Vă încurajez să aveți grijă de biblioteca personală. Cărțile bune sunt niște tovarăși credincioși. Te întorci la ele, așa cum mai treci din când în când pe la vechii prieteni, să-i mai vezi. Cine a învățat să aprecieze cărțile bune nu va fi niciodată cu totul singur.

În vers. 21, în mijlocul salutarilor, apostolul îi scrie lui Timotei: „Caută de vino curând la mine. Ca mâine, iarna va fi aici și e tot mai greu de pornit la drum, dacă nu chiar imposibil. Oare primăvara mă va mai găsi în viață?” E ca un strigăt de amărăciune: Vino curând! Caută de vino înainte de iarnă!

Când ne gândim la anotimpuri, recunoaștem că primăvara înseamnă elan, reînnoire, o explozie de flori, o întinerire a naturii, o beție de seve noi, care alungă disperarea. Pe vremuri, când nu existau încălzire centrală,

Pietro E. Copiz

Elveția

nici supermarketuri pline cu de toate tot timpul anului, în aprilie se spunea ca o consolare: „Ei, am mai trecut cu bine o iarnă!”

Vara aduce certitudinii frumoză. Soarele devine din nou puternic, marea și lacurile ne dau întâlnire, ne bucurăm de fructe și legume proaspete, de sezon.

Inceputul toamnei mai poartă făgăduințele verii, apoi apare minunata etalare a frunzelor care par pictate de un copil obsedat de generozitatea culorilor. Numai că ceața, bruma și frigul nu se lasă deloc așteptate. Spre sfârșitul toamnei, suntem năpădiți de sentimente de tristețe, ca și cum ar urma să înceapă o noapte lungă, fără nădejde prea mare că se vor mai arăta și zorile.

Desigur, iarna aduce și ea ceva frumos – aici, în Elveția, peisajul extraordinar al munților acoperiți de zăpadă. Inimile pasionaților de schi și de snowboard se umplu de bucurie. Totuși, pentru unii oameni în vârstă, așa cum era Pavel, pentru săraci, pentru cei singuri, pentru cei fără adăpost, pentru cei care nu au „manta”, iarna înseamnă frig, foame și, poate, moarte.

Există și printre noi vreun Timotei, care are de îndeplinit o misiune urgentă înainte de venirea iernii?

S-a spus, de exemplu, că, dacă nu vor fi trimise ajutoare masive înainte de venirea iernii, în anumite țări africane, condamnate din cauza secetei și a cruzimii oamenilor, cum ar fi Darfour, milioane de persoane vor muri. Victimele recentelor uragane din Caraibe sunt un alt exemplu. Probabil că noi am dat câte ceva pentru cei de acolo. Dar, dacă știm să vedem, există niște locuri, un fel de Darfour în miniatură și mici Haiti,

Zilnic, mii de copii mor de foame.

lângă fiecare dintre noi. Și oamenii nu suferă numai de foame și de frig. Singurătatea și indiferența ne rup sufletul mult mai rău.

În 1976, i-am scris pentru prima dată mamei mele o scrisoare de Ziua Mamei. Era o scrisoare în care îmi exprimam recunoștința, în care treceam în revistă toate lucrurile pe care i le datoram și îmi exprimam dorința ca familia noastră, deja răspândită prin multe țări, să se reunească într-o bună zi în ceruri.

Era o scrisoare mișcătoare, pe care frații mei, sora mea și eu nu o putem reciti fără să ni se umple ochii de lacrimi. Era și scrisă frumos. În anul acela, a fost publicată în *Adventist Review*. Mai târziu, a fost tradusă și citită și în unele comunități din România, țara în care m-am născut. În sfârșit, o scrisoare aproape perfectă.

Nu avea decât un cusur, dar mare. Când a fost redactată, mama murise deja de treizeci de ani. O scrisoare care n-a mai ajuns înainte de iarnă.

Mulți dintre voi au încă fericirea de a o mai avea pe mama. Când i-ați adresat ultima dată cuvinte de mulțumire? Spuneți-i-le sau scrieți-i-le înainte de iarnă! Și nu uitați că mai există pe lume și tați și o multime de alte persoane...

Chiar în anul acela, cu scrisoarea pentru mama, am aflat că celebrul savant Werner von Braun, „tatăl” primilor pași pe Lună, făcuse un cancer și nu mai avea decât câteva luni de trăit. Cu doi ani în urmă, venise la Universitatea Andrews, cu ocazia inaugurării noului complex științific, în cadrul centenarului instituției. Întrucât soția mea este nemțoaică, i s-a încredințat misiunea de a se ocupa de recepția dată în cinstea lui Von Braun. Am petrecut împreună clipe plăcute, marcate de câteva fotografii de neuitat pentru noi.

Acum nu mai erau decât două săptămâni până la Crăciun. Le-am făcut copiilor noștri, care aveau cinci și, respectiv, doi ani, o poză, pe care i-am trimis-o ca din partea lor, înainte de prima zi a ultimei sale ierni. I-am vorbit despre copilărie, despre steaua care a marcat nașterea lui Isus,

lui, savantului care se simțea ca la el acasă printre stele. Von Braun a murit câteva săptămâni mai târziu. Nu am aflat cum a reacționat. Dar am fost atât de mângâiați de faptul că am apucat să-i scriem înainte de iarnă.

Și voi veți fi mângâiați, chiar fericiți, dacă vă veți achita de anumite îndatoriri, înainte de iarnă, înainte de a fi prea târziu. Mă gândesc la experiența unui coleg al meu, profesor. Avea câteva cărți religioase pe care trebuia să i le trimită unei persoane care arătase un anumit interes pentru acest gen de lectură. După o vreme, a reușit, în sfârșit, să selecteze cărțile. Ceva mai încolo, le-a făcut pachet. Dar când una, când alta l-a împiedicat să ajungă la poșta cu pachetul a cărui expediție nu o considera o urgență. În cele din urmă, și-a pus coletul pe birou, ca să nu îl mai uite. A venit și marea zi în care pachetul a fost expediat. La scurt timp, i-a fost returnat, însoțit de un mesaj scurt și rece: „Retur la expeditor. Destinatarul decedat.” Un pachet care nu a mai ajuns înainte de iarnă...

Aveți de trimis ceva cuiva? Veți face lucrul acesta înainte de iarnă? Aveți prieteni sau cunoștințe care sunt în spital? Le veți face o vizită „înainte de iarnă”?

Câte lucruri nu amânăm, deși ar trebui să le facem, numai pentru că ni se pare că nu sunt urgente!

Ellen White, despre care am mai vorbit la început, a scris într-una dintre cărțile ei: „Ceea ce am neglijat să facem când împrejurările erau favorabile va trebui să facem în condiții extrem de grele”.

Mă gândesc la vestirea Evangheliei în anumite țări. Nu am profitat de condițiile favorabile pe care le-am avut când totul sau aproape totul era permis, iar acum ușile s-au închis. Nu am făcut ce ar fi trebuit să facem „înainte de iarnă”. Totuși, Domnul Isus ne-a spus în Matei 24,12: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.”

Ce răspundere! Oare ne vom face lucrul mai bine de-acum înainte?

Probabil știți că, de multă vreme și încă și acum, catalanii luptă

pentru autonomie într-o Spanie dominată politic de Madrid.

Tenorul Plácido Domingo este madrilen, în vreme ce tenorul José Carreras este catalan. În 1984, din motive politice, au devenit dușmani înverșunați. Când făceau angajamente pentru concerte prin toată lumea, amândoi aveau aceeași pretenție: să nu fie și rivalul inclus în același program.

Fiecare mergea separat pe drumul gloriei. Dar, în 1987, Carreras a descoperit că era bolnav de leucemie. A fost o luptă teribilă. A stat cu suflul la gură. A trebuit să se supună unor tratamente extrem de costisitoare și, pentru unul dintre acestea, trebuia să meargă o dată pe lună în SUA. Carreras adunase o avere apreciabilă, dar acum era obligat să facă niște cheltuieli foarte mari, fără să poată să mai câștige ceva și lucrul acesta i-a adus destul de repede mari greutăți financiare care, desigur, nu contribuiau cu nimic la vindecare.

Atunci a aflat că la Madrid exista o fundație al cărei scop era ajutorarea bolnavilor de leucemie pentru tratament. Mulțumită ajutorului primit din partea acestei fundații, Carreras a reușit să învingă boala și a putut să-și reia concertele și turneele în jurul lumii. Când s-a restabilit din punct de vedere financiar, și-a zis: „Eu am fost ajutat de fundația aceasta. Ar fi bine să ajut și eu acum”. A vrut să devină membru al fundației. Abia atunci a descoperit că fundația fusese creată pentru a-l ajuta pe el, personal, iar fondatorul, președintele și principalul furnizor de fonduri era Plácido Domingo! Acesta dorise să-și păstreze anonimatul, pentru ca José Carreras să nu se simtă umilit că este ajutat de dușmanul lui.

Fără să spună nimănui, Carreras s-a dus la Madrid, unde Domingo era pe afiș cu un mare spectacol. S-a dus direct la el, a întrerupt concertul, s-a așezat în genunchi în fața rivalului său, i-a cerut iertare și i-a mulțumit acolo, în fața publicului. Domingo l-a ridicat, l-a îmbrățișat cu putere și, de atunci, cei doi tenori au devenit foarte buni prieteni. Împreună cu

Luciano Pavarotti, au entuziasmat mulțimi de melomani din toată lumea, prin concertele „celor trei tenori”. Extraordinar este faptul că, în aceste concerte, fiecare încearcă să-l pună în valoare pe celălalt sau se unesc pentru a atinge culmi neatinse până la ei. Plácido Domingo a ajuns într-adevăr, înainte de iarnă.

Plácido Domingo și José Carreras

Totuși aș dori să spun, foarte pe scurt, ceva ce nu îl privește poate pe nici unul dintre cei care vor citi aceste rânduri, dar aș adresa acest apel, pentru că nu se știe niciodată.

Mai mult ca sigur că nu aveți un soț, o soție, o fiică sau un fiu care să se simtă părăsit. Dar, dacă aveți părinți disperați, care vă așteaptă, dacă trebuie să vă împăcați cu cineva, dacă aveți, ca Domingo, un proiect generos, nu așteptați să vină iarna!

Înțelepciunea populară ne spune că bunele intenții care nu ajung să se materializeze fac un pavaj de lux pentru iad. Este numai o figură de stil, dar exprimă un mare adevăr. Amânarea, tendința de a lăsa pe mai târziu este o boală care se poate dovedi a fi mortală. Vino curând, caută să vii înainte de iarnă!

În toate acestea, vă dați seama, există și o dimensiune spirituală. Și Dumnezeu ne spune să venim la El înainte să vină peste noi iarna vieții, și aceasta din două motive:

Mai întâi, pentru că o consacrare din tinerețe în slujba Domnului are o frumusețe aparte și niște privilegii extraordinare, ca în cazul micuțului Samuel, care a ajuns un mare profet.

În al doilea rând, cine vine la Domnul înainte de iarnă, evită riscul de a veni prea târziu,

asemenea fecioarelor nechibzuite din parabolă, care au găsit ușa zăvorâtă. Noi vrem să intrăm cât încă ușa harului mai este deschisă pentru noi.

Se spunea că pastorul Clarence Macartney este cunoscut mai ales pentru predica sa, intitulată „Vino înainte de iarnă!”. Prima dată, a ținut-o în 1915. După aceea, la cererea enoriașilor, ținea aceeași predică în fiecare an, în octombrie, și a făcut lucrul acesta până în 1945, când a prezentat-o pentru ultima dată în marea biserică prezbiteriană din Pittsburg. Nu cunosc textul acestei predici, dar acolo unde am găsit această istorisire era trecută concluzia de neuitat, pe care vreau să o citez:

„Repet încă o dată cuvintele apostolului: ‘Vino înainte de iarnă!’ Și acum, când le rostesc, bunul-simț, experiența, conștiința, Scripturile, Duhul Sfânt... și Domnul Isus Hristos, spun împreună cu mine: ‘Vino înainte de iarnă!’ Vino înainte să treacă amintirea verii de pe ogoare! Vino înainte ca vântul de noiembrie să smulgă frunzele pomilor și să le ducă, învârtite pe câmpuri! Vino înainte de a se așterne zăpada pe piscuri! Vino înainte să înghețe pârâul! Vino înainte să înghețe inima! Vino înainte ca dorința să moară! Vino înainte de a se încheia viața, înainte ca timpul de probă să se fi terminat și să trebuie să stai înaintea lui Dumnezeu și să dai seamă de felul în care ai folosit ocaziile oferite de harul Său. Vino înainte de iarnă!”

Solomon ne spune în Eclesiastul 12,1: „Adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale, până nu vin zilele cele rele...”, adică „înainte de iarnă”. Dacă Duhul Sfânt a vorbit inimilor dumneavoastră prin aceste cuvinte, gândiți-vă în mod serios la apelul Său.

Pe cruce, Domnul Isus a deschis brațele larg, ca să ne primească pe toți la sânul Său. De atunci, brațele Sale au rămas deschise, în așteptare. „Veniți la Mine!” ne invită El. „Da, vino, fiul Meu, vino, fiica Mea! Vino la Mine cât mai repede!” ne spune Domnul. Vino înainte de iarnă!

Traducere de Alina Badea

Cele patru „GREȘELI” ale lui Isus

Noua ordine misionară

– Ai citit Ioan 5 ? mă întrebă un apropiat de inima mea, cu un licăr ciudat în ochi.

– De mai multe ori, l-am asigurat. Cazul Betesda, nu ?

– Exact. Ai observat că Isus... (și colegul își ia o pauză metodică în vorbire, în timp ce-mi măsoară curiozitatea crescândă)... Ai observat că Isus face patru greșeli?

– Numai un fariseu poate să născoccoască o asemenea blasfemie, i-am zis, puțin în glumă, puțin iritat, dar sigur că nu se va supăra, pentru noua identitate care i-am găsit-o.

– Chiar nu ești curios să afli că totuși au fost patru greșeli? mă agită el.

– Cred că vrei să mă provoci să fac oficiul avocatului apărării, dar Isus n-are nevoie de apărare. Numai ideea cu insinuarea că Isus face „greșeli” mă blochează pentru o comunicare pe tema asta.

– Dar, poftim, gândește că eu sunt un căutător al adevărului și mă poticnesc de cele patru „greșeli” pe care le-am descoperit că le face Mântuitorul. Cineva trebuie să-mi alunge îndoiala. Și eu vin la prietenul meu și-l rog să mă ajute să înțeleg ceea ce mi se pare fără răspuns. N-ai dreptul să-mi dai răspunsuri de felul: Isus n-a făcut și nu face niciodată greșeli! Și mă lași nerezolvat. Nu-i cinsti! Argumentează-mi!

– Eu știu că tu ești lămurit că Isus a fost perfect. Probabil vrei să-i răspunzi unui „fariseu” care caută pete și în soare. Bine, te ascult pentru că-ți sunt prieten. Deși, crede-mă că e un timp pe care, conștient, îl pierd. Spune.

– Uite: prima greșeală: Ce rost are întrebarea: „Vrei să te faci sănătos?” (Ioan 5,6 u.p.) când însăși prezența lui lângă lacul Betesda, spunea despre dorința lui aprigă de a cerși sănătatea la puterea treizeci și opt? Nu-i aberant să pui o astfel de întrebare? Asta pentru că știu că Isus nu face nimic lipsit de sens.

Ei bine, a doua este aceea că Isus îl vindecă pe amărâțul om, fără să ridice nici o rugăciune, fără să facă vreo declarație mesianică sau să ridice ochii spre cer, invocând puterea de sus. Nu este nici o remarcă cum că vindecarea este rezultatul unui act religios. Ce părere ai ?

A treia greșeală este absența declarației identității lui Isus. Omul nici nu a știut cine l-a vindecat. Nu crezi că vindecarea vine prin credință? Cum s-a născut credința în omul trântit în neputință, dacă autoritatea și puterea Lui nu au fost revendicate și descoperite ca fiind de origine divină în Persoana lui Isus, în mod explicit? E ca un cadou fără expeditor. Ai vreo explicație?

A patra greșeală este că Isus nu-i cere omului să se pocăiască, deși știa că starea lui era rezultatul păcatelor adăpostite în ființa lui. Am fost și eu întrebat: Acesta-i model de misiune? Ce părere ai ?

– Fii atent, ești pe un traseu riscant! l-am avertizat eu, căutând să capăt un cât de mic ascendent față de el. Deși știam că întrebările lui erau retorice, totuși mă provocau.

Măine îți voi răspunde, i-am zis, provocându-i un zâmbet „teologic”. Aveam nevoie de timp.

Cheie pentru inimi încuiate

M-am rugat și am citit și recitat Ioan 5. Apoi, s-a făcut senin în mintea și în inima mea – ceva asemenea unei descoperiri care vine cu bucurii în valuri.

– Când ne vedem? i-am zis la telefon cusurghiului. Îți spun de pe-acum: Isus n-a greșit deloc în cele patru ipostaze „suspecte”, în care te-ai poticnit. Ba mai mult: mi-am lămurit mai bine un concept de lucru care își cerea dreptul printre gândurile și trăirile mele de slujire. S-a ridicat complet ceața. Te aștept la mine, dragul meu „fariseu”!

– În primul rând, am început eu în forță, Isus a dorit să-l sustragă din dependența impersonală pe care o hrănea zi de zi: el și apa. Privirea era îndreptată permanent spre apă, ca să surprindă o tulburare, zice-se vindecătoare. Ce-i drept, nenorocitul om a avut prea multe eșecuri în raportul om-om. „N-am pe nimeni” (Ioan 5,7), a rezumat omul trântit în resemnare. Ceva din cuvintele acestui străin, care s-a oprit în dreptul lui, l-a desprins din comunicarea-i preferată cu oglinda apei, mereu

George Uba

director, Școala de Sabat/Lucrarea Personală, Conferința Muntenia

înșelătoare, mărturisindu-i înstrăinarea cumplită.

În al doilea rând, Isus pune întrebarea aceea, zici tu, absurdă, pentru că omul, deși se găsește în locul de unde crede că vine izbăvirea, el, totuși să nu vrea cu adevărat vindecarea. Natura omului este teribil de duplicitară. Zice că vrea ceva, în aparență, dar înăuntrul lui neagă cu tărie ocazia eliberării. „Da, domn' doctor, de-aceia m-am internat, ca să mă faceți bine. Iau tot tratamentul pe care mi-l prescrieți! Vă promit!” După plecarea medicului, scoate țigara și o sticlă de coniac și iese pe balconul spitalului să se „dreagă”. De fapt, nu vrea să se facă bine.

Vine la biserică, unde este locul potrivit pentru hotărâri mari. Fiecare cuvânt, rugăciune și imn îi confruntă sufletul cu o întrebare: „Vrei să te faci sănătos?” „Da, Doamne!” spune el printre lacrimi, dar acasă anulează orice valoare sufletească a partenerului lui de viață. De fapt, nu vrea.

Isus, printr-o întrebare, aparent naivă, îl chemă pe omul trântit în neputința vieții să se verifice în motivație și voință. E posibil să fii în locul potrivit, dar să fi pierdut conștiința adevăratei nevoi pentru care ești acolo. Poți fi în biserică doar pentru a surprinde greșelile altora sau pentru a ieși din anonimul care ți-l dă societatea și, de ce nu, să-ți faci un nume într-o colectivitate religioasă, care te tratează cu considerație și respect. Și nu vrei mai mult. Restul ți-l procuri tu, din dependențele impersonale. „Chiar vrei să te faci sănătos?” ar suna întrebarea, din cercetarea făcută la marginea existenței tulburate de absența relației vitale. Nimic gratuit și fără sens. Isus cunoaște bine natura umană și o întâmpină acolo unde își dă ea spectacolul eșecului ei. O întrebare simplă și El deschide o mare șansă din har.

Nici măcar o rugăciune?

– Dar ce explicație dai la a doua „greșală” a lui Isus? mă încurajă

prietenul meu, în avântul meu discursiv.

– Adică, de ce nu înconjoară evenimentul vindecării cu o amprentă religioasă? De ce nu o rugăciune sau măcar un text biblic? Te temi că vindecarea ar putea fi interpretată ca o acțiune a unui vraci, care îți ascunde filozofia vindecării?

Uite cum văd eu. Omul își pierduse speranța. Rugăciunile lui s-au stins în importanță, pentru că răspunsul era mereu amânat. Deprimarea și resemnarea l-au îndepărtat de o comunicare reală pentru adevărata vindecare de care avea nevoie sufletul lui. El știa una și bună: să merg odată și eu ca ceilalți oameni sănătoși. Apetitul pentru cele spirituale se subțiasse până aproape de stingere. Se secularizase. Singura lui plăcere era să „vizioneze” cu pasiune apa, așa cum mulți vizionează cu poftă emisiunile la TV. Poate apărea ceva care să-l intereseze și să-i schimbe viața. Crezi că Isus are totuși și pentru acești oameni un mesaj de salvare? Îi interesează acești oameni sau crezi că trebuie să fie abandonați pentru dependența lor păcătoasă?

Pentru acest om, rugăciunea sau alte acte religioase nu mai aveau rezonanță. Nu l-a întrebat dacă are Biblie în casă sau dacă face altarul de dimineață acolo, lângă lac. Nu l-a întrebat dacă dă zecime și este vegetarian. Isus ține cont de limitele lui și-i răspunde nevoii urgente pe care o reclamă fără să-i pună condiții. Absolut nimic despre cele religioase, deși era cel mai în drept să le declame. Mântuitorul nu oferă decât ceea ce pentru celălalt înseamnă ceva. Orice altă noțiune, cât de strălucită ar fi ea și cât de plină de religie, dar care nu se află în atenția celui năpăstuit, nu operează schimbare și este derizorie.

Cine semnează?

– Te intrigă faptul că nu și-a dezvăluit identitatea? am continuat eu cea de-a treia dilemă.

Dacă numele Vindecătorului ar fi însemnat pentru slăbănog ceva, Isus n-ar fi pregetat să Se recomande. Posibil că multe voci, din cei suferinzi au auzit de El la modul negativ și critic: Galileanul intră în casele vameșilor și păcătoșilor; se ceartă cu fariseii pe Sabat și face chiar lucrări în ziua cea sfântă; are comportament liberal și dezleagă multe din obiceiurile preoților; și nici măcar nu vine să vadă câtă suferință este strânsă grămadă la Betesda și, de ce nu, să facă vindecări și aici, dezlegând pe oameni de neputință. Dar poate ieși ceva bun din Nazaret? Un lucru este clar: numele anunțat al Celui care își vizita secția spitalului ar fi ridicat mai multe prejudecăți decât acceptare. Pentru a nu ridica o barieră din propriul Nume și pentru a nu închide drumul relației, Isus nu semnează pe loc vindecarea cu Numele Lui atât de controversat. Asta nu înseamnă că nu ar fi dorit să Se descopere, dar nu era timpul. Un lucru potrivit la un timp nepotrivit este un lucru nepotrivit. Și totuși, încrederea s-a ridicat în inima bietului om. Cum? Simplu. Privirea aceea plină de interes a lui Isus, timpul rezervat pentru o discuție despre o nevoie visată timp de treizeci și opt de ani, tonul vocii care descoperea bunătate și dragoste și acea autoritate a Cuvântului au fost tot atâtea indicii care să trezească încredere pentru ascultare. Și omul a crezut și s-a ridicat în picioare!

Dar cu pocăința cum e?

– Eu zic că a fost și pocăință, am spus sigur de mine.

– Dacă ar fi fost, nu s-ar fi auzit în mărturisirea lui de părere de rău? mă înfruntă prietenul meu „fariseu”.

– Uite cum văd eu: expresia „n-am pe nimeni” este regretul că nu a putut gestiona nici o relație pe care să conteze. De aici până la recunoașterea că „din cauza mea” s-a întâmplat starea de neputință nu este decât un pas. Apoi, aceea părere de rău pentru ceea ce este el și pentru care nu se mai

suportă este lecția unei pocăințe în trepte, până va ajunge să-i pară rău pentru ceea ce el a călcat în picioare: prietenia cu Dumnezeu. Dar acel nivel de regret i-a permis Mântuitorului să-l scape de ceea ce el nu mai putea tolera: propria lui povară. Așa se explică faptul că mii și milioane de oameni, prinși de milioane de neputințe, care aud un glas binevoitor de a se rupe de o dependență distrugătoare și care trăiesc regretul de a fi stat atâta timp în prăbușire, capătă răspuns de sus, în ciuda faptului că nu au o privire atotcuprinzătoare a mântuirii și au rezerve în judecată și trăire armonioasă completă. Și care după părerea noastră n-ar fi trebuit să primească un răspuns atât de complet. După noi, i-am fi cerut omului ca, măcar acum, ca recunoștință, să se pună în ordine cu biserica, să primească botezul, să sprijine proiectele misionare și să contribuie la cheltuielile administrative ale bisericii. Măcar atât. Condiționat. Și totuși, Isus nu-i cere nici un angajament. Nu ți se pare curios? Sau, mai bine zis, nu ți se pare uimitor și minunat harul vindecător disputat la Betesda?

În pridvoarele... schimbării

În fiecare marți, slujitorii bisericilor din București se strâng pentru ceva mai mult decât un studiu biblic. O frământare crescândă provoacă inimile celor prezenți: cum să facem ca Adevărul vieții să incendieze Bucureștiul? „Evanghelizări fără precedent și cu o forță înzecită”, s-a auzit o voce. E o idee bună au zis toți. Dar nu foarte bună, s-a auzit în concluzie.

„Cât mai multe seminarii de cămin!” Nu-i deloc rău. Grupele mici sunt argumentul celei mai bune ofensive misionare. Dar totuși, lipsea ceva prioritar și important. Și apoi s-a luminat de o nouă misiune: să atingem Bucureștiul în nevoile lui urgente și zilnice; în nevoile lui fizice și sufletești, pe care oamenii Capitalei le reclamă și le doresc împlinite.

Să răspundem agendei lor și nu programului nostru, conceput în laboratoarele de misiune ale teologiei noastre. Exact cum a făcut Isus la Betesda. Fără să avanseze nici un text biblic celor care nu au poftă de religie. Fără să le deschid Biblia, pentru că nu cred în ea. Fără să mă adresez celui care este cu mine în echipă cu „frate” și „soră” și cu care lucrez pentru binele oamenilor. Fără să-i invit la biserică și fără să le țin un studiu biblic, pentru că ei nu cred că există vreo biserică mai bună ca alta. Fără să le spun de Sabat și semnul fiarei, pentru că nu înțeleg limbajul acesta criptic și ciudat. Sună a cădere de la credință abordând această manieră de misiune. Și totuși așa a făcut Isus. Cu cei religioși a folosit limbajul Bibliei, cu cei seculari a folosit limbajul oamenilor în nevoie de apă, de pâine, de muncă, de prietenie, de vindecare, de înțelegere. Și totul din dragoste dezinteresată. Nu în ideea că le fac bine să-i prind în capcana bisericii mele. Nevoile spirituale, deși mai importante, nu sunt în atenția acestor oameni. Asta înseamnă să-i abandonez? Mântuitorul nu a făcut așa. Se întâmplă totuși ceva: timpul pe care îl iau pentru orice om căruia doresc să-i împlinesc nevoia, tonul vocii mele în care Isus Se ascunde cu dragostea Lui, privirea cu care îl întâmpin și cuvintele mele de bine pe care i le spun hotărât și cu iubire îl fac să se întrebe de unde vin, de ce fac ceea ce fac, ce avantaj am și în numele cui vin cu aceste oferte. Omul acesta va dori mai mult decât o nevoie fizică împlinită, va dori un suflet curat. Atunci eu îi voi da tot pachetul. Sunt conștient că o simplă evanghelie socială nu-l mântuie de apăsarea acestei vieți ingrate, dar voi aștepta, fără să exercit nici o presiune, ca dorința lui pentru o viață completă să se ridice spre cele cerești. Și această poftă, după cele spirituale, se va naște din slujirea dezinteresată și necondiționată.

Slăbănogul de la Betesda n-a știut cine l-a vindecat, dar rezultatele încrederii în Omul acela ciudat l-a făcut să dorească să-L cunoască pe Vindecător. Isus l-a căutat mai târziu în templu și ceea ce nu a putut să-i spună atunci când n-ar fi înțeles i-a spus mai târziu: „să nu mai păcătuiești”. Acum era timpul potrivit. Nu uitați: un lucru potrivit spus la timpul nepotrivit e un lucru nepotrivit. O lege a vieții pe care am neglijat-o în mod repetat. În schimb ne mângâiam cu ideea că oamenii sunt răi și nu primesc adevărul. Ne îmbrăcam și ne împăcam conștiința cu expresiile: „Eu, mi-am făcut datoria! Mărturia a fost dată. Inima lui e de piatră.”

Pentru oamenii fără prejudecăți, vom descărca mai departe sacii adevărilor biblice, vom merge pe drumul misiunii explicite; vom chema oameni la biserică pentru serii evanghelistice cu apeluri puternice, pentru decizii spirituale. Dar nu uitați că totuși cea mai mare parte dintre oamenii acestui secol sunt străini de Evanghelie și nu o doresc în primele lor nevoi. Isus Se ocupă de ei în aceeași măsură ca de cei ce-L caută prin adevărurile Scripturii.

Așa a apărut, pe fondul misiunii mondiale: „Speranță pentru orașele mari” proiectul de foc pentru București, numit sugestiv: „Inimi mai bune”.

Nu mai suntem sub „terorea” a ceea ce trebuie să-i spun din Biblie celui neștiutor de Dumnezeu și a ideii că nu am darul vorbirii. În schimb, toți avem darul iubirii sub relația cu Dumnezeu și pe limbajul acesta suntem chemați să comunicăm.

O singură expresie plină de dragoste trebuie ridicată în dreptul oricărui om din anturajul vieții noastre: „Vrei să te faci sănătos?” Dar nu înainte de a ne găsi noi înșine pe verticala vieții de slujire și umbând pe drumurile împlinirii nevoilor concrete ale celor slăbiți de păcat.

Binecuvântate sunt cele patru „greșeli” ale lui Isus!

Cum sună Crezul dumneavoastră?

Regula de aur

„Ce ați dori ca alții să vă facă,
Exact aceea să le faceți voi! – Principiul
acesta cuprinde în sine toată Scriptura!” –
(Matei 7,12, traducerea autorului).

Deloc greu de înțeles. Oricum ai
întoarce-o cu furcile exegetice, pe toate
părțile, oricât ai încerca să umbli pe la
rădăcinile grecești ale termenilor ori să
le cauți prin aramaică, pentru a atenua
exprimarea, rugămintea lui Isus rămâne la
fel de clară și de imperativă. Ea transcende
Legea cu tot cu Decalog, transcende Pro-
feții, inclusiv Daniel 8,14, și toate celelalte
Scripturi, care, fără acest Spirit, nu mai sunt
decât povești, oricât ar fi de adevărate.

Înțelepciunea popoarelor a reținut forma
negativă, legalist-moralistă: „Ce ție nu-ți
place, altuia nu-i face!” Și într-adevăr, este
mai bine decât „Fă altuia așa cum îți face el
ție!” (principiu care se regăsește în morala
satanistă!), totuși este mult mai puțin decât
a zis Isus. A nu face rău nimănui nu este
echivalent cu a face bine tuturor, așa cum
negativul nu este echivalent cu pozitivul.
Dar a face altuia (oricui!) ce ai dori să-ți
facă el ție este chiar mai mult decât a-i face
bine la modul general. O astfel de regulă
de viață implică un profund sentiment
de compasiune universală sau cel puțin
un calcul corect că, dacă toți oamenii sunt
creaturile lui Dumnezeu și dacă Hristos a
plătit același preț pentru toți, atunci ano-
nimul, străinul sau chiar vrăjmașul meu,

precum și colegul sau vecinul, au aceeași
valoare umană ca și mine, și, prin urmare,
merită să le doresc tot binele pe care mi-l
doresc mie, în mod concret.

Într-o societate care ar încerca să gân-
dească astfel, s-ar potoli drastic zbaterile
competiționale, datul din coate, intrarea cu
capul, indispoziția de a aștepta „la coadă”
și orice fel de cotonogire socială, politică,
economică sau... spirituală.

Este esențial să credem că Isus a murit și
a înviat, este esențial să credem că va veni
a doua oară, cu verdictul definitiv al Jude-
cății care este acum în curs. Totuși, în timp
ce unii oameni, care au trăit în împrejurări
nefavorabile, vor fi salvați fără să fi auzit
toate acestea, nimeni nu va fi vreodată
mântuit fără să fi acceptat și manifestat
Spiritul iubirii cerești. Greșesc?

Unii au inventat o evanghelie care
afirmă că mântuirea noastră înseamnă
doar iertarea lui Dumnezeu. Și este o
parte de adevăr în aceste cuvinte, întrucât
avem nevoie de perfecțiunea și de iertarea
divină, chiar în cele mai perfecte servicii
ale noastre. Dar este la fel de adevărat că
El „ne iartă nouă greșelile noastre, cum și
noi iertăm greșelilor noștri”. Și „dacă nu
iertăți altora greșelile lor (față de voi), nici
Tatăl vostru cerească nu va ierta greșelile
voastre” – oricât ați crede voi în Jertfa lui
Isus. De aici, vedem că adevărata religie
nu este doar sihăstrie; ea ne leagă în mod
indisolubil de semenii noștri.

Florin Lăiu

*lector, Institutul
Teologic Cernica*

Poruncile și Porunca

Mediul religios, comunitățile creștine nu sunt ferite de problemele care îi asaltează pe toți muritorii. Dacă „nelegiuții” sunt ispițiți să se certe pentru foloase materiale sau să se urască pentru cine știe ce „deochi”, dacă „cei din lume” se încurcă în conflicte maritale, pe care nu le mai pot rezolva decât la tribunal, se pare că mulți dintre sfinții de astăzi, care știu că trăiesc în timpul sfârșitului, trec prin aceleași experiențe nefericite. Nu-i condamnăm, fiindcă s-ar putea ca propria lor conștiință să-i condamne mai tare decât am face-o noi. Dar ne întristăm profund că în familia bisericii se pot găsi vieți care nu trăiesc Porunca Domnului.

Orice adventist știe ce înseamnă obligația Poruncilor. (Unii spun că nu e obligație, ci numai un reflex al recunoștinței. Eu zic că este și una și alta. Ce fel de imperativ este acela care nu obligă? Până și sârmana noastră recunoștință este o obligație morală, nu un surplus de bunătate pe care-l aducem lui Dumnezeu. Fratele Coconcea mi-a transmis o vorbă frumoasă, în franceză: la noblesse oblige – noblețea obligă). Da, noi știm ce înseamnă Poruncile, fie că le definim îngust, ca fiind doar cele zece (sau nouă!), fie că le definim ca totalitatea imperativelor morale biblice. Dar în timp ce ne străduim să ținem Poruncile, putem avea încă probleme cu Porunca:

„Și aceasta este Porunca, pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu, să iubească și pe fratele său.” (1 Ioan 4,21)

„Și acum, te rog, Doamnă!, nu ca și cum ți-aș scrie o poruncă nouă, ci aceea, pe care am avut-o dela început: să ne iubim unii pe alții!” (2 Ioan 1,5).

În ultimele lui zile, bătrânul Ioan, la sfârșitul primului veac, a prevăzut pericolele care pasc creștinătatea. Reducând totul la esențe, am putea spune că a văzut două mari provocări înrudite,

care țin de spiritul lui Antichrist, al lui Cain, al Celui Rău, spiritul lumii acesteia. Prima este tendința de a altera imaginea Divinității sau a umanității în persoana lui Iisus din Nazaret, transformând-o într-un idol cioplit de mintea omenească (1 Ioan 4,3; 5,20-21). A doua este ura sau, altfel spus, indiferența față de aproapele, chiar față de frații de credință sau de sânge: „Ce-s eu, paznicul lui frate-miu?” Treaba lui, n-am nimic cu el!

„Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă ca Tu m-ai trimis. Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentruca ei să fie una, cum și noi suntem una.”
Ioan 17,21.22

Lecțiile istoriei – inutile ?

Dacă începem să gândim, trebuie să înțelegem că, în părțile lui esențiale, creștinismul nostru este adesea jalnic. Poate grijile noastre creștinești se îndreaptă spre „lucrare”, spre interesele sacre ale bisericii. Gândul de a fi neproductiv este dezolant. Aceasta este o preocupare laudabilă, mai ales că nu toți ne simțim presați de atare griji. Dar ceea ce este demn de remarcat este faptul că Iisus a avut cu totul alte emoții înainte de a Se despărți de cei care aveau să-I continue pe pământ lucrarea. Principala Lui grijă era ca urmașii Lui să

rămână una, și anume în El. Fără îndoială, Se gândea Isus, aceasta ar fi convins lumea necredincioasă, fiindcă ar fi fost dovada de netăgăduit a prezenței unui alt Spirit – Spiritul unei lumi mai bune.

Sub aceeași inspirație și din aceeași grijă, Ellen White ne-a lăsat următorul îndemn: „Rugăciunea lui Hristos către Tatăl, conținută în Ioan capitolul 17, urmează să fie crezul Bisericii noastre. El ne arată că lipsa noastră de armonie și de unitate Îl dezonoarează pe Dumnezeu”.²

Timpul în care au fost scrise aceste cuvinte – anul 1899 – este semnificativ. Înaintașii noștri erau frământați, unii pentru conservarea, alții pentru revoluționarea unor formule de credință moștenite. Polarizarea de după Minneapolis 1888, precum și alte motive de sfadă erau dominante printre mulți dintre cei care aveau influență asupra Bisericii. Și ce se poate aștepta de la Biserica ascultătoare, când Biserica cuvântătoare este împărțită în tabere? Ce semnal este, pentru copii, cearta dintre părinți?

O cauză foarte puternică de dezbinare sunt adesea și diferențele culturale. În încercarea noastră de a defini credința până în pânzele albe, suntem confrunțați cu alte obiceiuri și cu alte înțelegeri, de exemplu, când vizităm o altă țară și tragem concluzii. Prima concluzie este: decăderea altora în comparație cu noi, ceea ce ne mai potolește conștiința de laodicean. Urmează alte concluzii, baricadări și ostentații, la care asistă, de ce nu, și copiii noștri. Și, în loc de a învăța cât putem mai mult și mai drept, de dincolo și de aiurea, pentru ca și ei să învețe de la noi, putem încuraja izolarea și fariseismul.

Prima Biserică a greșit în această privință. Abia se întinsese puțin în Răsărit și în Apus, în câteva generații, când diferențele între Est și Vest au devenit tot mai evidente. Și fiecare tabără era convinsă că

tradiția veritabilă, apostolică este în ograda ei. Deși au continuat să fie în mod oficial o singură Biserică, totuși, atât administrația, cât și poporul au hrănit un sentiment de opoziție reciprocă. Vestul era pragmatic și barbar, era mai liberal, vorbea o limbă diferită și avea obiceiuri diferite. Estul, cu pretenții conservative majore, avea și el păcatele lui, la toate nivelurile și de toate felurile. Rana nu s-a vindecat niciodată, a devenit o schismă oficială, pornind de la motive banale, fiindcă cele importante se consumaseră de veacuri.

Însă când Dumnezeu a dorit să facă o Reformă în creștinătate, printre sfinții din Est, n-a găsit pe nimeni pregătit să înceapă. Așa că a început cu Occidentul. Și a găsit nu puțini clerici sau monahi cu înaltă pregătire universitară, care au devenit corifeii Reformei. Iar Răsăritul a rămas în continuare cu sentimentul că nu s-a întâmplat nimic dincolo, că veșnicia s-a născut la Bizanț.

S-ar putea continua pe această temă istorică. De exemplu, ne-am putea întreba de ce părinții Reformei n-au fost uniți între ei? De ce Reforma a produs mai multe biserici, cu unele tendințe divergente, și nu o adevărată frăție? Cum

a fost posibil să se ajungă chiar până la persecuții sângeroase? „Voi aveți alt spirit decât noi!” – s-au exprimat fanii lui Luther față de ai lui Zwingli. Este trist când spiritualitatea altuia este măsurată după propriile standarde. Ce să mai zicem de spiritualitatea lui Iefta sau de a lui Samson, care stau ca rătăciți în galeria eroilor credinței din Evrei 11?

Ezra face figură de om spiritual: este preot și cărturar iscusit, se ocupă mai degrabă de învățământ și de cult decât de construcții, și nu acceptă gardă militară imperială, nu cumva să-și dezințe astfel credința în puterea lui Dumnezeu. Ezra este favoritul meu. Dar, pentru a completa lucrarea, vine Nehemia: un laic „întinat”, cu o slujbă la guvern, numit de șahul persan guvernator al Iudeii, un bun diplomat, cu capul plin de strategii, acceptă gardă imperială, este hotărât, ba chiar violent („le-am smuls bărbile!”), grăbește reforma maritală începută de Ezra și, la fiecare șapte pași, repetă o rugăciune aparent fariseică: „Adu-ți aminte, Doamne, ce am făcut eu pentru Tine!”

Și totuși, amândoi au fost oamenii lui Dumnezeu, au lucrat

în armonie unul cu altul și chiar au colaborat; amândoi au fost oameni ai rugăciunii. Au îndrăznit să fie contemporani! Și nu doar să se suporte, ci să se completeze. În realitate, în canonul ebraic, ei formează o singură carte, care se cheamă Ezra-Nehemia.

Am putea muta reflectorul pe alt secol și pe alt loc. Am putea da timpul înapoi și să refacem istoria. Taica D și Taica P sunt un model de armonie frățească, în ciuda diferențelor de personalitate. Alți taici și alte maici n-au decât să le urmeze exemplul. Toată lumea află, în mai puțin de două generații, că advențiștii sunt un soi de creștini cu totul diferit, între care nu există dihonii, tendințe centrifuge, rivalități, invidie și „diviziuni”, ci unitatea aceea pentru care încă Se mai roagă Isus.

Există însă un singur mod de a vindeca istoria: îndreptând prezentul. Ascultă, Doamne, rugăciunea Fiului Tău desăvârșit, Isus Hristos!

¹ „Doamnă”, o adresare poetică făcută unei Biserici surori, după exemplul lui Petru (1Petru 5,13 gr.: „cea la fel de aleasă [ca și voi / ca și a voastră], vă îmbrățișează”).

² Manuscrisul 12, 1899, 3SM 21;

Apă la altă Rădăcină

Marius Munteanu

pastor, Iași;
director, Departamentul Relații
Publice și Libertate
Religioasă, Conferința Moldova,

Trăim o vreme în care vorbim despre succesele noastre ca biserică, încurajându-ne semenii coreligionari spre mobilitate, perseverență și curaj în explorarea unor noi domenii de sacrificiu și succes pentru Hristos Domnul. Presupunem că am depășit, cel puțin de la momentul ultimei pocăințe încoace, nivelul „îndrăgostirii de noi înșine” și vorbim doar când suntem întrebați și numai despre ceea ce a împlinit Mântuitorul prin noi, uneltele Sale smerite. Simțim cum ni se reaprinde spiritul ofensiv atunci când auzim despre frații noștri muncitori, dar fericiți, jertfind, dar culegând acum rod pentru slava Tatălui.

Nu vorbim și nici nu scriem despre eșecuri, pentru că nimeni nu caută publicațiile care te demontează și administrează o doză în plus de realism crud. Nu simțim nevoia să notăm în înscrisuri oficiale, nici măcar în procese verbale, faptul că, spre exemplu, la ultima ședință, doi membri au manifestat un dezacord accentuat, neînțelegerea fiind aplanată prin retragerea definitivă a unuia dintre ei. După o asemenea dezbatere, se menționează eventual rezultatul votului sau alte aspecte care să țină publicul departe de frământarea „care oricum nu-i ajută cu nimic”, ba, dimpotrivă, deteriorează imagini, strică planuri și afectează relații. Dacă s-ar întâmpla să vorbim despre așa ceva, sigur ar rămâne ca un fapt istoric.

Dar s-a întâmplat ca doi oameni ai lui Dumnezeu să ajungă într-un impas al acordului în ceea ce privește lucrarea lui Dum-

nezeu și, datorită seriozității momentului, a intransigenței ambelor puncte de vedere și a tensiunii în creștere, au hotărât să se despartă. Interesant, ambii aveau dreptate. Ce facem, lăsăm vestea s-ajungă la public? Ce-am avea de câștigat? Până ne mai gândim, Dumnezeu a luat decizia să vorbească despre acest eveniment istoric... în Biblie. „După câteva zile, Pavel a zis lui Barnaba: ‘Să ne întoarcem și să mergem pe la frații din toate cetățile în care am vestit cuvântul Domnului, ca să vedem ce mai fac’. Barnaba voia să ia cu el și pe Ioan, zis Marcu; dar Pavel socotea că nu este bine să ia cu ei pe acela care îi părăsese din Pamfilia și nu-i însoțise în lucrarea lor. Neînțelegerea aceasta a fost destul de mare, ca să-i facă să se despartă unul de altul. Barnaba a luat cu el pe Marcu, și a plecat cu corabia la Cipru. Pavel și-a ales pe Sila și a plecat, după ce a fost încredințat de frați în grija Domnului.” (Fapte 15,36-40)

Conflictul este evident. Pavel are o idee, Barnaba cu totul alta. Acesta din urmă e gata să meargă cu Pavel, însă dorea să-l ia cu ei și pe Marcu, care se hotărâse din nou să se consacre lucrării. Care este motivul pentru care Pavel respinge cererea lui Marcu de a reentra în echipă? Apostolul nu agreează compania propusă, probabil din rațiuni practice, care țin și de imagine și de strategie misionară. În timpul primei călătorii misionare, dificultățile năvăleau din toate părțile. Pavel și Barnaba știau ce este încrederea în Dumnezeu și continuau misiunea fără să se gândească la condiții sau primejdii. Membru al

aceleiași echipe, Marcu, neobișnuit cu greutățile, cuprins de descurajare, sufocat de prigoană și împotrivire, a abandonat și s-a întors la Ierusalim. În asemenea condiții, Pavel gândea că nu este deloc potrivit să se împovăreze cu acela care îi părăsise într-o vreme de mare nevoie. Pavel nu poate scuza slăbiciunea lui Marcu de a fi părăsit lucrarea în schimbul siguranței și al odihnei căminului. Un om cu atât de puțină statornicie, susținea Pavel, nu este potrivit pentru o lucrare care cere răbdare, sacrificiu de sine, curaj, devotament, credință, un spirit gata de sacrificiu și, dacă ar fi fost nevoie, chiar viața. Barnaba, pe de altă parte, îl apăra pe Marcu tocmai din pricina lipsei de experiență și, văzându-i calitățile de lucrător pentru Hristos, considera o pierdere renunțarea la serviciile lui. Nepotrivirea de păreri a fost atât de aprinsă, încât Pavel și Barnaba s-au despărțit, ultimul rămânând la părerile sale și luând cu sine pe Marcu.

Din acest moment, Barnaba se retrage din istorie. Nu pentru că ar fi fost descoperit cu deficiențe în administrarea fondurilor misionare, nu pentru că nu ținea ritmul din cauza leneviei sau pentru că ar fi încălcat deontologia, s-ar fi suprapus principiilor sau ar fi neglijat regulamentele.

Cine este Barnaba?

Apare în rândul misionarilor pe vremea când unirea și dragostea credincioșilor sunt atât de evidente, încât nimeni din afara cercului creștin nu se poate împotrivi mărturiei practice pe care aceștia o dau. Și pentru că „nici unul nu zicea că averile sunt ale lui, ci aveau toate de obște”, lui „Iosif, numit de apostoli și Barnaba, adică în tălmăcire fiul mângâierii, un Levit de neam din Cipru”, i se recunoaște și i se apreciază nu doar spiritul de încurajare, ci și dărnicia atunci când „a vândut un ogor pe care-l avea, a adus banii și i-a pus la picioarele apostolilor.” (Fapte 4,32-37)

A doua remarcă despre Fiul încurajării demnă de cea mai creștină biografie, o găsim în capitolul 9 din Faptele Apostolilor. Pe-atunci Saul din Tars tocmai se pocăise și dorea să ia legătura cu conducerea bisericii. „Când a ajuns la Ierusalim, Saul a căutat să se lipească de ucenici; dar toți se temeau de el, căci nu puteau să creadă că este ucenic”. Nimeni nu-l primește, cu excepția lui Barnaba care „l-a luat cu el, l-a dus la apostoli și le-a istorisit cum, pe drum, Saul văzuse pe Domnul care i-a vorbit și cum, în Damasc, propovăduise cu îndrăzneală în Numele lui Isus” (v. 26.27). Trebuie să ne fie foarte clar, cum îi era și apostolului Pavel când a fost ajutat, că, fără Barnaba, el, Saul din Tars, chiar și pocăit, ar fi rămas la porțile bisericii.

Nu Saul îl caută ulterior pe Barnaba, salvatorul său, ci „Barnaba, un om de bine, plin de Duhul Sfânt și de credință, care aducea destul de mult norod la Domnul, s-a dus apoi la Tars, ca să-l caute pe Saul” (Fapte 11,24.25). Barnaba știe că trebuie să ducă grija celui nou-botezat, că nădejdea și pocăința acestui nou-născut trebuie consolidate. De aceea, „când l-a găsit, l-a adus în Antiohia. Un an întreg au luat parte la adunările bisericii și au învățat pe mulți oameni” (v. 26). Ideală purtarea de grijă pentru un

nou convertit: ucenicie pe lângă un maestru, participare la cateheză și apoi, la rândul său, învățător sub privirea maestrului.

Nu trece mult și biserica oficializează acest tandem misionar de mare impact. „Pe când slujeau Domnului și posteau, Duhul Sfânt a zis: ‘Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.’ Atunci, după ce au postit și s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei și i-au lăsat să plece. Barnaba și Saul, trimiși de Duhul Sfânt...au plecat...” (Fapte 13,2-4)

Barnaba este darnic, se interesează de oameni, le acordă încredere și vede viitorul fiecăruia. Când l-a întâlnit pe Pavel, Barnaba a spus: „Iată apostolul Neamurilor”. Pavel este omul căruia i se acordă o a doua șansă. V-ar plăcea să avem un Barnaba în fiecare comunitate? Nu vreți să fiți chiar dumneavoastră?

Cine este Pavel?

Tot un ucenic pocăit de curând, fără nici un fel de experiență, temător să se apuce de altceva în viață. Este în schimb un om de acțiune, pentru care persoana este întotdeauna în plan secund. Nici riscul nu contează prea mult. Important este ca evanghelizarea să fie făcută. Fără îndoială, el dovedește trăsături de mare cuceritor.

Putem ieși din nereușită, dacă avem oameni care cred în noi.

De ce acest conflict?

Nu este atât de mult un conflict între doi oameni diferiți, ci o nepotrivire de priorități. Nu-i spun incompatibilitate. Pavel, de pe-undeva aproape de Damasc, s-a hotărât să trăiască doar pentru ofensivă misionară. Barnaba are altă prioritate: el trăiește ca să ofere oamenilor o a doua șansă și, prin urmare, se împotrivesc lui Pavel. Barnaba, om cu atâtea daruri de folos bisericii, de o calitate cum despre puțini oameni se vorbește în Scriptură, având un real ascendent asupra lui Pavel, fiind salvatorul lui, nu forțează, nu se impune, nu argumentează. De dragul unuia care, ca și Saul din Tars odinioară, trebuie salvat, Barnaba se retrage. Și astfel, viitorul său este terminat. Rămâne cu aceeași prioritate, probabil, dar nu mai este amintit de acum înainte în Scriptură.

În ceea ce-i privește pe cei ajutați, alegerea lui Barnaba are urmări dintre cele mai fericite. Dacă l-ar fi părăsit, Marcu rămânea un om ratat, pentru că Pavel nu l-a mai acceptat. Marcu păstra eșecul și, pentru că eșecul atrage victimele în jos, ca într-o spirală continuă, Barnaba plătește prețul (disparația sa) și-l salvează pe Marcu. Vede în el un viitor discipol care nu trebuia să rămână descurajat. Dacă tratezi un individ așa cum este, el va rămâne așa cum este. Dacă-l tratezi cum ar trebui să fie, va fi cum ar trebui să fie, spune Goethe. În timp ce Pavel vedea în Marcu pe trădătorul fricos care i-a părăsit, Barnaba vedea în el pe viitorul discipol al lui Hristos. În perioada următoare, investiția lui Barnaba a fost bogat răsplătită, căci Marcu s-a lansat curajos în lucrarea de vestire a Evangheliei în câmpuri grele, astfel încât a ajuns un lucrător valoros.

De ce a povestit Luca această întâmplare?

Nu este deloc glorios pentru Pavel. Ca să explice dizolvarea echipei, Luca putea spune că

Pavel și Barnaba au hotărât să se despartă. Putea înveli eșecul acestei echipe misionare într-o scuză credibilă. Dar nu, pentru că Dumnezeu, prin scriitorii Bibliei, a transmis lecții, nu știri. Luca nu ia partea nimănui, deși, la momentul când scrie, este prietenul cel mai apropiat al lui Pavel. Luca, dimpotrivă, îi aduce un vibrant omagiu lui Barnaba, „omul celei de-a doua ocazii”, care pășește în anonim pentru că vrea să salveze un semen. A meritat prețul? Timpul a trecut, și Ioan Marcu a devenit autorul celei de-a doua evanghelii, secretarul lui Petru, și, cum am mai spus, membrul unei alte echipe misionare.

Nimeni nu poate reuși, dacă pe drumul lui nu coboară Isus Hristos, care-l reabilitează, și apoi cineva dintre oameni care să-i dea a doua, a treia, a N-a ocazie. În ciuda vârstei fragede, din pricina sărăciei, un copil lucra multe ore într-o fabrică. Visa să devină cântăreț. Când avea 10 ani, a mers prima dată la un profesor de canto. „N-ai deloc voce”, l-a repezit profesorul, „n-ai să poți cânta niciodată. Vocea ta șuieră ca vântul prin burlane”. Era însă și cineva care avea năzuințe mari pentru copil. Mama sa, care credea că fiul ei are acest talent, și-a pus mâinile încurajator pe umerii fiului, spunându-i: „Dragul mamei, am de gând să fac orice sacrificiu, ca să plătesc lecțiile tale de canto”, chiar dacă știa că este extrem de săracă. Încrederea mamei și încurajările ei constante au dat rezultat. Băiatul a devenit unul dintre cei mai mari cântăreți ai lumii – Enrico Caruso.

Dumnezeu ne roagă să ne coplesim frații cu mesaje pozitive. Putem fi oamenii celei de-a doua ocazii, întocmai ca Dumnezeu. Nu suntem noi ai Lui? Nu susținem că-L urmărim? Sau doar presupunem? Își amintește Tata că în dialogurile noastre de taină cu El, i-am explicat de atâtea ori că nu-l ajutam în nici un fel pe cel care

ne-a greșit, dacă-l iertăm. Nu se îndreaptă. Nu-și dă seama că a greșit. Și-apoi tot noi să iertăm? N-a venit vremea să se maturizeze și el, să învețe că pocăința nu este un element de decor, ci esența relației cu Dumnezeu? Iar drept răspuns, Dumnezeu ni-i arată pe Adam, Maria Magdalena, Petru, Zacheu, Pavel. Dumnezeu ne dă de atâtea ori alte pagini albe. Alegerea și prețul plătit de Barnaba ne învață că dincolo de sisteme și ideologii, persoana este cea mai importantă. Nu sacrifică viitorul nici unei ființe omenesti. Consideră persoana ca prioritate. Fii avocatul celui care nu-și cunoaște drumul, ar suna vorbele Tatălui, pentru că El știe față de câți din anturaj ar trebui să ne schimbăm purtarea.

Oferă Pavel o a doua șansă?

Mai târziu, Pavel s-a împăcat cu Marcu și l-a primit ca tovarăș de lucru. În plus, el l-a recomandat colosenilor ca pe unul care era un împreună-lucrător „pentru Împărăția lui Dumnezeu” și care-i fusese „de mângâiere” (Col. 4,11). Și iarăși, nu cu mult timp înainte de moartea sa, Pavel îl cheamă alături pe Marcu ca fiindu-i „de folos pentru slujbă” (2 Tim. 4,11).

Fii un Barnaba, și te vei bucura să-l vezi pe Marcu cum crește.

Prima încercare a lui Livingstone ca predicator a fost un eșec. „Prietenii, am uitat tot ce trebuie să spun” și cu rușine a coborât de la amvon. Pe moment, Robert Mofat, care vizita orașul Edinburgh și a fost martor la dezastru, l-a sfătuit pe Livingstone să nu renunțe. „Poți încerca să te faci doctor și apoi predicator”, a sunat a doua șansă. „În sinea mea”, mărturisea Livingstone mai târziu, „m-am decis pentru amândouă”. După ce și-a încheiat studiile medicale, a plecat misionar în Africa. Și totuși știm cât de departe a ajuns.

Totdeauna putem ieși din nereușită, dacă avem oameni care cred în noi. Așa cum face Dumnezeu!

Comitetul de buget al Uniunii Române

Cernica, 24-25 noiembrie 2004

La sfârșitul fiecărui an, Comitetul Executiv al Uniunii Române se întrunește pentru a analiza și a aproba planurile, proiectele și bugetul, pe departamente, pentru activitățile misionare care se vor desfășura în anul care urmează.

Cu această ocazie, fr. Gabriel Maurer, secretarul Diviziunii Euro-Africa, a prezentat mesajul devoțional, dezvoltând tema dragostei și a libertății în Hristos a slujitorului lui Dumnezeu, descoperită în epistola lui Pavel către Filimon. De asemenea, fr. Maurer a prezentat un impresionant raport misionar din Peru, arătând că, la sfârșitul programului evanghelistic, 37.000 de persoane s-au hotărât să-L urmeze pe Isus. După aceste momente de meditație și rugăciune, în care a fost implorată prezența și călăuzirea lui Dumnezeu, a urmat prezentarea rapoartelor misionare.

Raportul președintelui Uniunii a deschis acest șir de rapoarte, trecând în revistă evenimentele importante ale anului 2004. Vorbind despre misiunea bisericii, dânsul spunea: „Colaborarea cu organizația Global Evangelism a adus spre noi echipe misionare în 117 localități și, ceea ce este cel puțin tot atât de important, a oferit studenților noștri de la Cernica și de la Brăila posibilitatea de a trăi experiențe evanghelice deosebite în Madagascar”. De asemenea, rememorarea experienței copiilor și a tinerilor bisericii noastre, care s-au angajat în predicarea Evangheliei în aproape 180 de localități, a umplut sufletele tuturor de bucurie.

În domeniul educației, dânsul amintea: „A fost reinnoită acreditarea din partea Conferinței Generale pentru Institutul Teologic, iar programul de teologie-litere este

primul care va intra în procesul pretențios de acreditare finală din partea CNEAA. Echipa de profesori pentru această specializare este solidă, ceea ce, în condiții normale, va permite realizarea acestui pas vital și determinant pentru celelalte programe”. Tot în acest domeniu s-a amintit posibilitatea extraordinară de misiune internă a specializării teologie-litere știind că Guvernul acordă facilități semnificative profesorilor care merg să predea în mediul rural.

Un alt aspect al lucrării bisericii din România a fost dezvoltarea relațiilor cu bisericile și grupele românești din străinătate. În această vară a fost organizată a doua Conferință Misionară pentru Diaspora, la care au participat reprezentanți din 13 țări.

În încheiere, fr. Bocăneanu a evaluat nivelul realizării celor patru direcții prioritare ale bisericii noastre (creșterea bisericii, consolidarea noilor credincioși, îmbogățirea închinării și îmbunătățirea imaginii publice a bisericii), apreciind că acestea trebuie să-și păstreze importanța și pentru anii care ne stau în față.

Gabriel Dincă
redactor-șef

Fr. Gabriel Maurer, în timp ce prezintă devoționalul

Raportul secretarului Uniunii, intitulat „În așteptarea reînviării”, ne ajută să privim lucrarea bisericii din perspectiva datelor statistice din tabelul de mai jos.

După o analiză amănunțită a acestor date, fr. Huțanu a arătat că singura cale autentică de creștere a bisericii trece prin închinarea personală și colectivă, caracterizată printr-o servire iubitoare a celor din jurul nostru: „Este tot mai evident că implicarea în viața semenilor este direcția bună a creșterii bisericii. Pentru atingerea acestui țel, închinarea noastră trebuie să devină intenționat vie și misionară. Doar rugăciunea din inimă face ca Domnul să scoată fulgerele și să trimită ploaia îmbelșugată a puterii Duhului dător de viață pentru biserică și lume. Stăm între tindă și altar, așteptând reînvierea de la Fața Domnului, a cărei vreme a sosit deja. Să votăm, în locul unui raport deficitar, adeziunea noastră molipsitoare la esențialul creșterii creștine: ‘Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părășia suferințelor Lui și să mă fac asemenea cu moartea Lui... Gândul acesta dar să ne însuflească pe toți, cari suntem desăvârșiți! (Filipeni 3,10.15).

Raportul trezorierului Uniunii, după realizarea unui studiu comparativ cu anii precedenți, ne arată că: „Datele prezentate, evidențiază o creștere semnificativă a zecimilor în perioada 1 ianuarie – 1 octombrie 2004, față de aceeași perioadă a anului trecut. Creșterea actualizată procentuală este de 15,5%... Zecimea medie pe an/membru, pe

toată Uniunea, este de 55 euro. Tendința de creștere continuă a zecimii poate fi datorată mai multor factori. Însă cel mai important factor credem că este credințioșia membrilor, seriozitatea cu care tratează acest domeniu al vieții spirituale, care reflectă într-o anumită măsură și consacrarea pentru Dumnezeu și biserica Sa.”

Pe agenda de lucru a comitetului a fost inclusă analiza și votarea calendarului zilelor și colectelor speciale 2004-2005, programul activităților anului 2005 precum și adoptarea ultimelor hotărâri ale Consiliului Anual al Conferinței Generale: modificarea declarației de misiune, declarație cu privire la valorile bisericii, și declarația privind muzica.

Au fost apoi prezentate, discutate și votate proiectele de activitate ale departamentelor și instituțiilor bisericii:

Departamentul Tineret, pe lângă proiectele de susținere a eforturilor misionare existente, a adus câteva proiecte noi: „Un an pentru Hristos”, un proiect pilot care își propune să ofere tinerilor ocazia de a-i sluji pe semenii lor timp de un an și proiectele „CoMISSION” și „Un sabat pentru tineri”.

Departamentul Școlii de Sabat / Lucrarea personală are în atenție, pentru 2005, continuarea programelor în desfășurare (Semănat un miliard; Un milion de misionari; Lucrarea evangheliștilor acreditați; Institutul internațional de slujire creștină) și în mod special campania misionară din anul 2004-2005. Proiectul special „Inimi

mai bune – București 2005”, este un proiect misionar pentru marile orașe, care a fost lansat anul acesta la Sala Palatului, în 17 noiembrie, și ar putea fi reeditat în multe alte orașe din România. Tot în domeniul misiunii globale, fr. Sasz Ernest a prezentat un proiect de plantare de biserici, lucrare care ne provoacă la o nouă experiență, deși ea a fost făcută de toți ucenicii lui Hristos, de-a lungul secolelor.

Departamentul de Educație, pe lângă celelalte proiecte în desfășurare, a adăugat un program național de studiu sistematic al Bibliei de către copii și tineri de vârste școlare.

Asociația Pastorală a subliniat proiectele în parteneriat cu celelalte departamente ale bisericii și a prezentat dezvoltarea proiectului T25, care este un proiect de misiune pentru tinerii evangheliști. Datele parțiale arată că, pentru acest an, sunt planificate 273 de proiecte misionare, susținute de 730 de tineri. Acest număr de proiecte și de tineri implicați în misiune a depășit cu mult așteptările organizatorilor, crescând cu 125 % față de anul trecut.

În domeniul Sănătății, s-a amintit conceperea unor programe de educație pentru sănătate prin intermediul emisiunilor TV, continuarea prezentărilor expozițiilor de sănătate și în același timp promovarea proiectului Cluburilor de Sănătate.

Departamentul Relații Publice și Libertate Religioasă a prezentat continuarea proiectelor și strategiilor demarate în anii trecuți și a adus în atenția comitetului recunoașterea consiliilor

Situația intrărilor și ieșirilor în ultimul an – octombrie 2003 – octombrie 2004

	intrări			ieșiri		
trimestrul	botez	vot	recomandare	recomandare	deces	excludere
IV 2003	270	22	226	451	281	245
I 2004	438	33	258	350	261	168
II 2004	963	32	200	540	240	280
III 2004	562	27	347	514	240	164
TOTAL	2233	114	1031	1855	1022	857
	Total intrări	3378		Total ieșiri	3734	

judetene de relații externe ale Bisericii Adventiste, precum și organizarea unui festival de libertate religioasă în anul 2006.

Sola Scriptura a prezentat un raport despre noile centre cu librărie și bibliotecă, înființate anul acesta (Pitești, Tg. Mureș, Ploiești, Năvodari, Târgoviște, Câmpina și București), urmând ca în anul 2005 încă două noi centre să se deschidă la Cluj și la Iași.

A fost adoptat și votat, de asemenea, bugetul pentru anul 2005, avându-se în vedere reducerea cheltuielilor de funcționare pentru ca resursele financiare să fie direcționate spre misiune și programe de importanță națională. Întâlnirea s-a încheiat cu un moment de rugăciune, în care s-a cerut călăuzirea și sprijinul Tatălui nostru ceresc în lucrările misionare din anul acesta și călăuzirea lui Dumnezeu, cu ocazia adunărilor generale ale Uniunii și ale Conferințelor.

La sfârșitul acestei întâlniri, am cules câteva impresii:

Fr. Forrai cum privești această ultimă întâlnire de comitet din acest mandat?

A fost un comitet reușit în ceea ce privește prezentarea activităților și a proiectelor care s-au făcut pentru anii următori. Au fost rapoarte consistente, cu date factice, care au arătat activitățile desfășurate. Oricum, din aceste rapoarte reiese clar faptul că fiecare a dat din el ce a avut mai bun. De asemenea, lucrul care mi-a plăcut a fost modul foarte deschis de abordare a lucrurilor fără teama de a fi înțeles greșit. Fiecare și-a prezentat gândurile, ideile care îl preocupă sau chiar îl frământă. De fapt, trăim un timp în care apar fenomene critice în societate, dar nici biserica nu este scutită de ele și desigur că orice stare de criză cere și o rezolvare. Se vede această căutare ferventă de soluții de ieșiri dintr-un impas sau situație, iar impasul care s-a

remarcat ar fi acela al lipsei de răspuns la inițiative, la apeluri. Este o stare generală de apatie, deși există excepții. Sunt convins că trebuie să se schimbe acest lucru, pentru că trăim într-un timp deosebit de important și cred că nu mai este mult până la venirea Domnului. Evenimentele se desfășoară cu o iuțime surprinzătoare pe scena lumii și toate ne conduc la momentul întâlnirii cu Mântuitorul nostru. În acest timp critic, biserica are o misiune cu totul specială și am impresia că nu este pregătită pentru această misiune. Trebuie să transmitem lumii acesteia ultima solie de har, mai ales să reflectăm caracterul Domnului Isus Hristos, bunătatea și iubirea Sa. Motiv pentru care este nevoie de o redeșteptare, de o schimbare, iar ședința de comitet a arătat această preocupare.

Fr. Maurer, cum evaluați această ședință a Comitetului Executiv al Uniunii?

A fost un comitet foarte bine pregătit, de calitate, și ceea ce am apreciat foarte mult a fost atmosfera spirituală în care s-au desfășurat toate discuțiile. Apreciez foarte mult activitatea foarte intensă din Uniunea Română. Sunt multe proiecte foarte pro-

mițătoare. Pot să spun că rapoartele au fost foarte încurajatoare. Rămâne totuși o provocare pentru viitor, aceea de a implementa aceste programe și de a-i câștiga pe cât mai mulți oameni prin ele.

Ce priorități credeți că ar trebui să fie luate în atenție de noul comitet care va fi ales în februarie 2005?

Noul comitet va analiza situația și va ști mai bine ce trebuie făcut, dar, din perspectiva Diviziunii întregi, cred că două elemente vor fi foarte importante în viitor: în primul rând, creșterea spirituală continuă a bisericii, și în al doilea rând, împărtășirea activă a credinței noastre tuturor semenilor noștri. Aceasta ar putea fi o contribuție excepțională pentru societatea noastră și ar putea da un nou impuls misiunii bisericii și câștigării de suflete.

Ce mesaj aveți pentru frățietatea din România?

Dumnezeu ne-a dat multe experiențe îmbucurătoare în trecut și în prezent. De aceea cred că, pentru viitor, este bine să ne punem încrederea în El, pentru că vom avea cu toții de câștigat, dacă prioritatea absolută va fi Dumnezeu și revenirea Domnului Isus Hristos. Atunci toate celelalte lucruri vor deveni o reușită în viața noastră.

Patru categorii după sărbători

Se apropie sărbătorile de iarnă. Atmosfera este încărcată de anticipație. Unii așteaptă bucuria cadourilor, alții a cumpărăturilor pentru prieteni. Unii visează la timpul liber pe care-l aduc sărbătorile, alții visează la întâlnirile de familie, pe care le ocazionează zilele speciale. Unii postesc, pentru ca apoi să-și facă „plinul”, iar alții se gândesc ce să pregătească mai deosebit pentru invitații lor. Unii cred în Crăciun, iar alții cred în Hristos...

Două categorii de oameni care se bucură. De fapt trei. A treia categorie stă de-o parte și doar le critică pe primele două. Pe unii, pentru că se îmbuibă de carne, vin și cozonac, iar pe ceilalți, pentru că se lasă transportați de colinde într-o vreme care nu corespunde cu data exactă a nașterii lui Mesia. Dar nu despre a treia categorie vreau să vorbim, căci este greu să nu-i critici pe critici. Nici despre prima categorie pusă pe cheuit și recuperat zilele de „restricție” alimentară. Vreau să vorbim despre o altă categorie – a celor care se bucură atât de spiritul de Crăciun, comemorând nașterea Mântuitorului, cât și de timpul liber, de legăturile sociale și de bucatele speciale, curate după Levitic, dar mai puțin potrivite după recomandările institutelor de nutriție moderne.

Care este răspunderea față de Dumnezeu a acestei categorii de creștini care au legea sanitară a Vechiului Testament de partea lor? Cât poate mânca un creștin din bucatele curate? Când poate mânca un urmaș al lui Hristos, care se adună cu alți urmași ca să sărbătorească nașterea Domnului lor? Și apoi, ce poate mânca un creștin de ziua a șaptea, informat, din lista felurilor de sezon care nu ies din aria recomandărilor biblice? Cu alte cuvinte, care sunt alimentele cele mai sănătoase care pot fi consumate fără nici o grijă?

Contează că alimentele pregătite au mai multe grăsimi decât ar trebui, că sunt prea bogate în proteine sau, mai nou, prea bogate în glucide? Ce se va întâmpla cu greutatea după atâtea zile de activitate fizică minimă pentru toți cei care sunt surprinși în plină cură de slăbire de sărbătorile creștinești? Trebuie să avem sărbători spartane cu „zero colesterol”, cu „pâine hipoglucidică” și gel de „Aloe Vera”?

Corpul dumneavoastră răspunde diferit, în funcție de grupele de hrană pe care le combinați. De exemplu, o combinație de grăsimi animale, făinoase și zahăr (gândiți-vă la produsele de la patiserie și la prăjituri) poate crea un dezechilibru glicemic, în timp ce grăsimile vegetale, glucidele complexe, unele proteine, cum ar fi leguminoasele (soia, linte, mază etc.) și cerealele integrale (orezul integral, grâul integral, porumbul etc.) pot crea o stabilitate a glicemiei. Stabilitatea glicemiei este fundamentul menținerii unei greutate normale și a structurii normale a arterelor sanguine. Dar totul se concentrează într-un cuvânt magic – moderație.

Folosirea greșită și abuzul de dulciuri este cauza pentru care mulți se îngrășă. Ceea ce afectează corpul nostru este rapiditatea cu care intră glucoza în circuitul nostru sanguin și cât de mult crește concentrația ei după un aliment consumat (indexul glicemic). Înghețata produce o creștere rapidă a glicemiei, în timp ce fasolea produce o creștere mai mică, dar constantă și mai lentă în timp. Excesul de glucoză este dăunător pentru rinichi și pentru alte organe. Ca răspuns la creșterea glucozei, pancreasul secretă insulină. Rolul insulinei este acela de a transporta glucoza din circuitul sanguin în celule. Cercetătorii au estimat că există 20 de mii de receptori de insulină pe fiecare celulă.

Dr. Constantin Dinu,
Dr. Mihaela Dinu

*Medic primar,
Medicină generală*

Orice cantitate de glucoză care nu este folosită imediat pentru energie este convertită în glicogen și depozitată în ficat și mușchi. Când este nevoie de energie, ficatul transformă glicogenul în glucoză. Când rezerva de glicogen este epuizată, organismul se întoarce către depozitele de grăsimi pe care le folosește pentru energie. Când nivelul de glucoză crește, organismul nu mai apelează la depozitele de grăsimi. Acum, putem înțelege de ce cineva care bea toată ziua băuturi dulci (inclusiv sucuri naturale) nu pierde în greutate. Organismul său nu are nevoie să ardă grăsimi pentru că celulele sale se hrănesc cu glucoză „instant”.

Rezistența la insulină

În interiorul receptorilor de insulină există o enzimă care, o dată activată de insulină, declanșează o cascadă de evenimente care duc la deschiderea unor canale prin care glucoza intră în celule pentru a fi utilizată ca sursă de energie sau depozitată. Când celulele devin rezistente la insulină, canalele nu se mai pot deschide și glucoza nu mai poate intra în celulă. Rezultatul este că pancreasul secretă mai multă insulină, pentru că a crescut glucoza din sânge. Crescând și glucoza, și insulina, se formează grăsimile și se produce o creștere anormală a colesterolului, a trigliceridelor, a presiunii sanguine și, în cele din urmă, obstrucția ateromatoasă a arterelor. De fapt, atunci când ai rezistență

la insulină, singurele celule din corp care beneficiază de excesul de zahăr sunt celulele canceroase care-l folosesc ca sursă de energie, creștere și înmulțire.

Constelația de boli produse de rezistența la insulină (hipertensiune arterială, obezitate, hipercolesterolemie, cardiopatie ischemică și diabet zaharat tip II) a devenit cunoscută sub denumirea de „Sindromul X metabolic”, un termen introdus de Gerald Reaven, medic cercetător la Universitatea Stanford. Nu se cunoaște exact mecanismul rezistenței la insulină, dar se știe că rezistența la insulină, obezitatea abdominală și stresul merg mână în mână. Nivelurile înalte de cortizol, produse de stres, au tendința de a crește obezitatea abdominală, ceea ce constituie un element caracteristic pentru rezistența la insulină. Dacă te îndrepti spre înghețată, prăjituri și patiserii atunci când ești stresat, este momentul să găsești alte mecanisme de a face față stresului. Și apropo, poți fi slab și poți avea rezistența la insulină, simțind toată oboseala care însoțește acest sindrom.

Cum poți încetini acest proces de instalare a rezistenței la insulină? Răspunsul este – mai multe cereale integrale, fibre și proteine vegetale, legume proaspete, nuci, semințe și leguminoase ca mazărea, fasolea, soia și linte. Să nu uităm însă că fiecare suntem un unicat în privința structurii noastre genetice și biochimice și ceea ce este bun pentru cineva ar putea

să nu aibă efect optim pentru altcineva. Probabil, de aceea a creat Dumnezeu o varietate atât de mare de cereale, legume, fructe, nuci, alune și semințe.

Înainte de Crăciun, oamenii îngrășă un anumit animal. După Crăciun, aceiași oameni sunt „duși” de același animal la... spital. Aceștia fac parte din prima categorie prezentată în introducere. Înainte de Crăciun, alți oameni țin cura de slăbire, mănâncă rațional și iau suplimente nutritive. Când vine Crăciunul, ei se bucură de spiritul de sărbătoare, cântă colinde, gătesc mâncăruri curate, dar consistente, și mănâncă „bine”, adică mult și târziu, solicitând pancreasul, periclitând rinichii, încărcând ficatul, tensionând colecistul, stenozând arterele, crescând tensiunea și măsura la haine și... grăbind a doua venire... Cea personală!... Sunt cei din a doua categorie. Ceea ce pot avea în comun cele două categorii, deși fac parte din lumi diferite, este rezistența la insulină, favorizată de factori genetici și determinată de greșeli alimentare atât în perimetrul alimentelor curate din Levitic, cât și în afara acestei zone.

În ceea ce privește cea de-a treia categorie, nu putem spune că au rezistență la insulină, căci au alimentația corectă, dar spiritul lor... Dar am promis că nu vom vorbi despre această categorie, căci este greu să nu-i critici pe critici.

Crăciunul ne împarte însă în patru categorii după alimentație și spirit: Unii au rezistență la insulină – primele două categorii –, alții au rezistență la Crăciun – a treia categorie, care are doar alimentația corectă, dar nu și spiritul – și, în sfârșit, a patra categorie care are rezistență la poftă, atât la pofta de a mânca anumite alimente, cât și la pofta de a-i mânca pe alții... de Crăciun. Lista este deschisă la toate categoriile... Vrem nu vrem, orice sărbătoare ne înscrie în una dintre ele...

Perspective

pentru pastori și biserică

Așa a fost la început

Primele capitole ale cărții Faptele Apostolilor descriu momentele de început ale bisericii creștine. Trei caracteristici pot fi ușor de recunoscut:

a) Biserica creștea numeric. În ziua de Rusali, după predica apostolului Petru, sunt botezate aproape 3.000 de persoane (Fapte 2,41). Convertirile și botezurile aveau loc zilnic (cap.2,47), astfel că, la scurt timp după Cincizecime, putem întrevedea că numărul celor convertiți era în jur de 10.000 de suflete – doar bărbații credincioși erau aproape 5.000 (cap.4,4). Creșterea vertiginoasă a numărului credincioșilor conduce la imposibilitatea ținerii la zi a „statisticii de membri”. În continuare, raportul se referă la mulțimi... Ce zile glorioase!

b) Părtașia membrilor. În capitolul 2, se fac câteva mențiuni în sensul acesta: „În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc” (vers. 1).

„Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni” (vers. 42).

„Toți cei ce credeau, erau împreună la un loc, și aveau toate de obște” (vers. 44).

„Toți împreună erau nelipsiți de la Templu în fiecare zi...” (vers. 46).

Ce zile frumoase!

c) Propovăduiau mântuirea prin Isus Cel înviat. Vestea mântuirii se răspândește cu atâta repeziciune, încât chiar și noi, cei obișnuiți cu posibilitățile internetului, suntem surprinși. În doar câțiva ani, Evanghelia „a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer” (Col.1,29). Ce zile sublime!

Dar azi?

Fac comparația între ceea ce a fost biserica atunci și ceea ce este azi. Privind la biserica

de azi, chiar și persoana cea mai optimistă ar avea motive de serioasă îngrijorare, atât în ceea ce privește evoluția statisticii, relațiile frățești, cât și implicarea în lucrarea de vestire a Evangheliei. Sunt încurajat știind că Cel care este Capul bisericii, care are toate lucrurile în mâinile Sale, a prevăzut și a făgăduit: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea... Apoi va veni sfârșitul” (Matei 24,14). De asemenea, prin Ellen White, Domnul ne asigură: „Marea lucrare a Evangheliei nu se va încheia cu o manifestare mai slabă a puterii lui Dumnezeu decât a marcat-o începutul ei. Profețiile care s-au împlinit la revărsarea ploii timpurii, la începutul predicării Evangheliei, urmează să se împlinească iarăși în ploaia târzie de la încheierea ei.” (*Tragedia veacurilor*, ed. 2002, p. 535)

Mai sunt încurajat de un lucru: experiența ucenicilor. Înainte de învierea lui Isus Hristos, ei se manifestau într-un mod asemănător celui care ne caracterizează pe noi: se certau (Luca 22,24); erau nepăsători față de ora de rugăciune (Marcu 14, 37 – 41); eșecuri lamentabile (Matei 26,69-75) și chiar pierderea credinței (Ioan 20,24-27). La scurt timp, îi întâlnim total schimbați, de nerecunoscut: prezenți la rugăciune și închinare, vestitori ai învierii lui Isus și ai mântuirii prin El, fără să le pese de persecuția dezlănțuită, plini de putere și credință.

În ce constă secretul schimbării ucenicilor și implicit creionarea unui tablou luminos al bisericii la începuturi?

Descoperirea secretelor

Este ușor de urmărit schimbarea apostolului Petru, cel pe care îl consider un prototip pentru pastorul de azi. Această schimbare este evidentă pe cel puțin 4 planuri:

a) **Convertirea autentică.** După marele eșec pe care l-a avut în preajma răstignirii lui

**Ion
Buciuman**

Secretar,
Asociația Pastorală,
Uniunea Română

Isus, în partea a doua a capitolul 21 din Ioan, ne este prezentată discuția Mântuitorului cu Petru, în urma căreia acesta este reabilitat și împuternicit să lucreze ca pastor calificat pentru orice solicitare a lucrării. Urmărind această discuție, putem observa modul interesant, în care Isus i Se adresează: „Simone, fiul lui Iona...”. Atunci când Petru a fost adus la Isus de către fratele său, Învățătorul îi spune: „Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei chema Chifa (care, tâlmăcit, înseamnă Petru) (Ioan 1,42). Schimbarea numelui unei persoane însemna trecerea printr-o experiență profundă, în urma căreia viața acelei persoane va suferi o puternică transformare. Cu alte cuvinte, Isus îi spune lui Petru: „Tu vei fi un alt om, un om schimbat, un om pe care Eu voi conta, un stâlp pentru biserica Mea”. Cu câtă atenție și migală S-a ocupat Isus de Petru pentru a-l pregăti să îndeplinească acest obiectiv! Dar, iată, la sfârșitul uceniciei, Isus constată: „Tu ești tot Simon!” Se mai putea face ceva? Întrebarea pe care Isus, în mod repetat, o adresează lui Petru este semnificativă: „Mă iubești?” Aici este secretul convertirii noastre, al schimbării autentice și profunde, și anume stabilirea direcției în care inima noastră ne trage. Care este prioritatea vieții mele? Eu, cel chemat de Dumnezeu la o lucrare atât de nobilă și sfântă, Îl iubesc pe El din toată inima și cu toată puterea?

Vrednic de observat este faptul că, de aici înainte, ucenicul reabilitat este numit Petru, și nu Simon. E adevărat că avem și o excepție; sutașului Corneliu i se spune: „Trimite acum niște oameni la Iope, și cheamă pe Simon, zis și Petru.” (Fapte 10,5) În privința raportării la neiudei, Petru încă nu era ... convertit. Convertirea este o lucrare supranaturală, pe care Dumnezeu o poate realiza pentru cei care Îi predau inima fără nici o rezervă.

b) Umplerea cu Duhul Sfânt. Ziua Cincizecimii rămâne marcată cu litere de aur în istoria creștinis-

mului. În ziua aceea, „niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare dintre ei” (Fapte 2,3). Și apostolii au devenit alți oameni, oameni extraordinari! Iar ei vesteau un mesaj extraordinar: mântuirea prin Isus Hristos Cel înviat. Și rezultatele au fost extraordinare. Înfățișarea de foc simboliza zelul apostolilor în lucrarea lor, precum și puterea ce avea să însoțească această lucrare. În cuvintele pe care Petru le rostea era o putere care străpungea cea mai puternică fortăreață, inima omului. Vorbirea simplă și precisă a fost însoțită de marea putere a Duhului. Mii au fost convertiți. Aceasta a fost „ploaia timpurie”, iar „ploaia târzie” va fi mai abundentă. Inspirația divină ne asigură: „Lucrarea se va asemăna cu aceea din Ziua Cincizecimii. După cum ‘ploaia timpurie’ a fost dată, prin revărsarea Duhului Sfânt, la începutul predicării Evangheliei pentru a face posibilă creșterea seminței prețioase, tot așa, ‘ploaia târzie’ va fi dată la încheierea ei pentru coacerea recoltei.” (Ellen White, *Tagedia veacurilor*, p. 535)

c) Plini de Cuvânt. Urmărind cu atenție experiența apostolului Petru, se poate remarca o schimbare evidentă în ceea ce privește conținutul vorbirii sale. În timp ce era cu Isus și cu ceilalți ucenici, deseori Petru lua cuvântul, exprimându-și părerea. Uneori, vorbea bine și era apreciat în mod deschis (Matei 16,16-17); de multe ori, cuvintele sale atrăgeau dezaprobarea și chiar mustrarea lui Isus (Matei 16,23; Luca 22,54-62). Aceasta este imaginea cu care rămâi atunci când îl urmărești pe Petru și cuvintele sale pe parcursul evangheliilor. În Faptele Apostolilor însă, se profilează un alt tablou: un Petru consecvent. Cuvintele sale aveau greutate, mulțimile erau impresionate, credincioșii erau orientați și îndrumați, și aceasta pentru că intervențiile sale erau bazate pe cuvintele Scripturii: – îi citează pe

Moise, Samuel, David, Ioel și pe alți prooroci. Își amintește cuvintele lui Isus. Cu adevărat era plin de cuvintele Scripturii!

d) Raportarea ucenicilor la persoana Domnului Isus. Până la răstignirea și învierea lui Isus, ucenicii, inclusiv Petru, îl priveau ca pe un profet, un făcător de minuni, un viitor împărat. Legătura cu El o vedeau prin prisma avantajelor: poziție, putere, bogăție, eliberarea de sub romani. Evident că aceste speranțe și așteptări s-au năruit o dată cu îngroparea Domnului lor. După înviere, perspectiva lor se schimbă. Nu Îl percep ca pe „fiul tâmplarului”, ci ca pe Domnul cerului și al pământului, Cel Atotputernic, Dumnezeu adevărat, coborât printre oameni, pentru ca, prin Numele Său, oricine să fie mântuit. Ei au văzut, au auzit și au atins pe Maiestatea cerului în trup omenesc. Propovăduirea lor Îl avea în centru pe Hristos Cel Înviat, singura speranță pentru omenire. Nimeni nu-i putea opri. „Căci noi nu putem să nu vorbim despre ce am văzut și am auzit” (Fapte 4,20). Ei aveau o experiență vie, o cunoaștere personală și o convingere puternică a faptului că Isus este Mântuitorul. „Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui, și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor” (Fapte 5,31). Un Mântuitor viu, un Mijlocitor la dreapta Tatălui, Cel care va reveni curând cu slavă și mărire să ofere răsplata. Hristos era centrul și circumferința vieții și predicării lor.

Rugă

Doamne, îndură-Te de noi, slujitorii Tăi și de întreaga biserică. Condu-ne la o pocăință profundă, la o consacrare fără rezerve, reînviorează-ne prin Duhul Tău cel Sfânt, umple-ne cu Cuvântul Tău și dă putere robilor Tăi să-L vestească pe Isus ca Mântuitor și Domn pentru a trăi în aceste zile „Vremea Roadelor”, care dorim să se adune pentru slava Numelui Tău!

Ceva se întâmplă în București

Lucian Cristescu

secretar, Conferința Muntenia

Titlul pare absurd. Oare nu-i normal ca tocmai aici, în marile aglomerări urbane, să se întâmple ceva?

Pentru observatorul de la firul ierbii, însă, lucrurile stau la antipodi. Prin înstrăinarea pe care aglomerarea o naște, chiar și evenimentele extreme își pierd impactul și trec în rândul banalităților. Cine se mai sinchisește de o crimă ... sau de ultimul foc de artificii?

Și totuși, în Sabatul din 13 noiembrie, la ora 8:15, când soseam în fața Sălii Mari a Palatului, cca. 50 de persoane așteptau deja în ploaia mărunță, măcar că se anunțase deschiderea ușilor abia la 9:30. La ora 10:15, sala era practic plină, încât a trebuit să se deschidă și lojile. Membri din București, studenți de la Cernica și oaspeți din împrejurimi s-au grăbit, cum demult nu s-a mai întâmplat, să se împărtășească de acest „ceva” ... Iar după 3 ore și jumătate, fără pauză, poporul a plecat spre casă săturat, ducând cu sine și evenimentul, și provocarea.

Concret, ce s-a întâmplat? Iată:

Determinată de solia divină¹, Conferința Generală a hotărât pentru 2005 o ofensivă în marile orașe ale lumii. În vreme ce în ele se îngrămădesc aproape jumătate din toată populația lumii, lucrarea este cu mult mai slabă decât în târguri și sate. O simplă socoteală:

Bucureștiul are o populație aproximativ egală cu populația a 10 județe ca Giurgiu, în timp ce numără doar 14 biserici oarecum pasive... Statistica e descurajantă.

Descurajant este și faptul că, la marile eforturi evanghelice care au detonat în Capitală, răspunsul a fost minor... De ce? Oare să fi greșit Mântuitorul când a zis: „Holdele sunt coapte, gata pentru seceriș”?

„Nu credem” – spun cei 14 pastori din București.

După mai mult de 5 luni de rugăciune și plănuire, am primit o lumină care ne-a mobilizat pe toți: Ca să ne poată asculta și crede, este nevoie ca mai întâi lumea, să ne cunoască cine suntem. Le-am tot vorbit, dar ca niște necunoscuți sau greșit cunoscuți: „niște sec-tanți”. Dacă Evanghelia înseamnă „descoperirea dragostei lui Dumnezeu pentru cei păcătoși”, atunci „a evangheliza” înseamnă „a descoperi dragoste”. Și aici e problema! Dragostea nu se vorbește, ci, dimpotrivă, se manifestă faptic. Prejudiciul nu se dărmă decât prin lucrările dragostei.

Dacă așa stau lucrurile, ce-am făcut noi în această direcție? În afară de „vorbi”, mai nimic!

Așa s-a născut proiectul „Inimi mai bune”, care conține cca. 50 de proiecte și acțiuni. În ele, orice membru care vrea se poate regăsi: fie în proiecte sociale, medicale, pentru copii și pentru adulți, cu caracter preevanghelic sau evanghelic.

Strategia „Inimi mai bune” ne-a câștigat mai întâi pe noi, pastorii, apoi comitetele bisericilor locale. În toate bisericile din București, s-au format deja echipe de voluntari care se pregătesc de lucru. În luna decembrie vor demara deja unele proiecte.

Un factor-cheie în această ofensivă a iubirii îl constituie „Caravana TV” – un car de televiziune adevărat. El va monitoriza non-stop manifestările dragostei dezinteresate, pe care credincioșii le vor dăruia cetățenilor Capitalei. Apoi, le va transmite pe unul din posturile TV. Astfel, chiar cele mai mărunte activități vor fi scoase la lumină, iar Metropola va afla de ele. Sunt mulți bucureșteni anonimi care vor fi doriți să se implice alături de noi, mai întâi în binefacere, apoi în adorarea lui Hristos.

Evenimentul de la Sala Palatului a fost doar punctul de lansare. După cuvântul oaspeților de la Conferința Generală (al vicepreședintelui Ted Wilson și al lui William Johnson, redactorul-șef la *Adventist Review*), a urmat prezentarea proiectelor prin mărturia emoționantă a unor membri activi.

Sabatul din 13 noiembrie, cu emoții și rugăciune, a trecut. Și totuși, impresiile lui nu vor trece ușor, pentru că toți am dus cu noi o cărțiță de 20 de pagini, în formă de inimioară, care poartă conturul chipului tău și al meu. Prin ea, glasul Celui răstignit va răsună iarăși, în fiecare dimineață: „Dacă vreți să fii unicul Meu... vino după Mine!”

Marile orașe sunt în întuneric și apostazie. (*Mărturie*, vol. 5, p. 369) Iar noi suntem mult rămași în urmă cu privire la porunca de a pătrunde în aceste orașe. (*Mărturie*, vol. 7, p. 40). Singuri, predicatorii consacrați nu pot face față însărcinării de a avertiza marile orașe. Dumnezeu cheamă nu numai pe predicatori, ci și pe medici, infirmieri, colportori, lucrători biblici și alți membri laici consacrați. (*Istoria faptelor apostolilor*, p. 158-9) Bărbați și femei sunt chemați să facă eforturi pentru a înfringe stindardul adevărului în marile noastre orașe. (*Mărturie*, vol. 5, p. 370) A venit timpul să facem eforturi hotărâte pentru a vesti adevărul în marile noastre orașe. Dumnezeu va ridica lucrători care să facă lucrarea aceasta. (*Mărturie*, vol. 7, p. 37)

Murătură

– pisicuța cea fricoasă –

Nu-i așa că Murătură este un nume cam năstrușnic pentru o pisică? Murătură, pisica mea, nu aduce nici pe departe a murătură. Este o mătă în toată regula: dungată ca un tigr, însă cu gri, galben și alb. Are un an.

Copiii de la care am luat-o îi spuneau Murătură pentru că are ochii verzi. Numele ei mi se pare așa de stânjenitor, încât uneori o strig, pur și simplu, Pisică. Nu pare să se supere.

Murătură este o fricoasă. Se teme de mine. Câteodată stă lângă mine, adoarme seara pe patul meu și uneori se alintă la picioarele mele. Dar, atunci când vede că intru în cameră, fuge. Uneori, fuge doar pentru că mă uit la ea. Acest lucru mă întristează.

Murătură nu-l place pe băiatul meu Paul, care are doisprezece ani, și nu o bagă în seamă pe fiica mea, Maria, de cincisprezece ani. Îl acceptă însă pe Petrică, celălalt băiat al meu, care are zece ani și este încântat să se joace cu ea.

Murătură o iubește pe soția mea, Margareta. O urmează peste tot, se cațără pe umerii ei, îi adulmecă mâncarea și adoarme la ea în brațe. Niciodată nu se poartă așa de atent cu mine.

Este drept? Oare așa este frumos să te porți cu un tată care își iubește familia? Nu cred. Gândiți-vă doar cât de multe am făcut eu pentru Murătură:

– Cine a salvat-o când era încă pui, cine a adus-o acasă și a primit-o în familie? Eu!

– Cine a dus-o la veterinar, ca să o „aranjeze” și să o scape de motanii care nu o lăsau în pace? Eu!

– Cine i-a cumpărat vase strălucitoare pentru apă și mâncare și cine i-a pregătit un pătuț confortabil? Eu!

– Cine îi cumpără mâncarea și are grijă să-i umple vasul și să-i schimbe apa? Eu!

– Cine îi cumpără șoricea de jucărie, ca să se joace cu ei? Tot eu!

– Am lovit-o, m-am purtat aspru, am gonit-o sau am țipat la ea vreodată? Nu!

Atunci de ce se teme de mine Murătură? Poate fiindcă sunt atât de înalt și am voce așa de joasă. Poate că Murătură mă privește ca pe gigantul Goliat.

Însă eu sunt cel care a avut grijă de ea până acum. Nu pare să știe sau să-i pese, și acest lucru mă întristează.

Uneori, când Murătură fuge de mine, mă gândesc la cât de fricoși suntem noi când trebuie să ne întâlnim cu Dumnezeu, cu Tatăl nostru ceresc.

Când israeliții erau înfricoșați și fugeau dinaintea Lui, Dumnezeu le-a spus: „Cât de bucuros v-aș numi copii ai Mei!... Credeam că mă veți chema 'Tată' și nu vă veți mai abate de la Mine” (Ieremia 3,19, NIV).

Gândiți-vă: Dumnezeu ne-a oferit un cămin, o familie, hrană și jucării. De ce nu venim la El când ne cheamă? De ce nu Îl urmăm oricând și oriunde? De ce nu ne cuibărim lângă El, mulțumiți și încrezători? De ce ne temem atât?

Post scriptum: Șase luni mai târziu

Murătură s-a născut din nou. Încă o iubește pe Margareta, însă acum mă iubește și pe mine. În fiecare dimineață, la cinci și jumătate, zgârie cu lăbuța pe covor sau la ușă și miaună de două ori. Aleargă înaintea mea pe scări, se așază pe spate și îmi dă de înțeles că vrea să o mângâie pe piept și pe gât. Apoi, se alintă la picioarele mele, în timp ce îi pregătesc hrana.

Mă place numai fiindcă o hrănesc? Nu cred. Când vin acasă, simt că i-a fost dor de mine, măcar puțin. Am avut răbdare cu ea. Chiar dacă temerile ei mă întristau, am continuat să am grijă de ea. Și răbdarea mea a dat rezultate.

Dumnezeu a folosit aceeași metodă cu mine și a funcționat. Într-un fel, și eu sunt un fricos. Dar am învățat să am încredere în El. Știu că Îi pasă de mine. Și am învățat să mă bucur de timpul rezervat pentru El în fiecare dimineață.

Dar voi? Sunteți și voi niște fricoși?

Traducere de Oana Ghiga

Ed Christian

Adventist Review,
august 2004

Ora familiei

Invită-ți familia la altar.

Înainte de a se aduna, ascunde în cameră o monedă.

– Discutați despre lucrurile de care vă temeți.

– Cum credeți că vă poate ajuta Domnul Isus să depășească aceste temeri?

– Căutați în Biblie niște făgăduințe care să vă ajute să nu vă mai temeți.

– Ce i-ați spune unui prieten care v-ar mărturisi că se teme?

Convocare oficială

Adunarea Generală a Uniunii de Conferințe a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România se convoacă oficial, pentru zilele de 18-21 februarie 2005, ora 11:00, la Institutul Teologic Adventist București – Cernica.

Adrian Bocăneanu, președinte; Teodor Huțanu, secretar

Adunarea Generală a Conferinței Banat a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea se convoacă oficial, pentru ziua de 27 februarie 2005, ora 8:30, la Biserica Adventistă „Betania” din Timișoara, str. Independenței nr. 19.

Pavel Memete, președinte; Marius Morar, secretar

Adunarea Generală a Conferinței Transilvania de Nord a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea se convoacă oficial, pentru ziua de 2 martie 2005, ora 8:30, la Biserica Adventistă „Speranța” din Cluj-Napoca, str. Moșilor, nr. 47.

Szas Ernest, președinte; Simion Buciuman, secretar

Adunarea Generală a Conferinței Transilvania de Sud a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea se convoacă oficial, pentru ziua de 6 martie 2005, ora 8:30, la Biserica Adventistă de limba română din „Tg. Mureș C”, str. Aurel Filimon, nr. 16.

Emilian Niculescu, președinte; Iacob Pop, secretar

La odihnă

Gabriela Rădoiaș, s-a născut pe data de 3 iunie 1944, în localitatea Tatulești jud. Olt, într-o familie de credincioși

adventiști. Educată de mică în spiritul iubirii și al ascultării de Dumnezeu, la vârsta de 14 ani încheie legământul, prin botez, predându-și viața în mâinile Mântuitorului.

În anul 1961, se căsătorește cu Ion Rădoiaș, fiind binecuvântați de Dumnezeu cu trei copii : Costin, Adrian și Ligia. Locuiesc împreună în Bușteni, jud. Prahova, până în anul 1978, când pleacă în Loma Linda, SUA. Sora Gabriela a slujit biserica din Poiana Țapului ca prima diaconasă și ca

Adunarea Generală a Conferinței Moldova a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea se convoacă oficial, pentru ziua de 9 martie 2005, ora 8:30, la Biserica Adventistă din Bacău, str. Energiei, nr. 25.

Vasile Ciobanu, președinte; Sergiu Gavril, secretar

Adunarea Generală a Conferinței Muntenia a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea se convoacă oficial, pentru ziua de 13 martie 2005, ora 8:30, la Institutul Teologic Adventist București – Cernica.

Petre Teofil, președinte; Cristescu Lucian, secretar

Adunarea Generală a Conferinței Oltenia a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea se convoacă oficial, pentru ziua de 16 martie 2005, ora 8:30, la sediul Conferinței, Craiova, str. 24 ianuarie, nr. 2.

Virgil Peicu, președinte; Alin Cătrună, secretar

Pagină deschisă dialogului

Începând din ianuarie 2005, *Curierul Adventist* va avea o pagină rezervată dialogului cu cititorii, pe diverse subiecte. Pentru numărul următor vă invităm să împărtășiți cititorilor noștri un moment deosebit din viața bisericii dumneavoastră. Așteptăm scrisorile sau e-mailurile dumneavoastră până la data de 12 ianuarie 2005 pe adresa: Curierul Adventist, strada Labirint 116, oficiul poștal 20, sector 3, București; E-mail: curierul@adventist.ro

organistă timp de mai mulți ani. Aproape 43 de ani a fost o soție și o mamă credincioasă, dăruind bucurie și liniște celor din jurul său.

O boală necruțătoare face să încheie călătoria pe acest pământ pe data 11 mai 2004, cu speranța întâlnirii cu cei dragi, la revenirea Domnului Hristos.

Georgeta Covaci (Boanță), membră a comunității Sitaru, jud. Ilfov, a trecut la odihnă în ziua de 29 mai 2004, fiind condusă de cei cinci frați în viață, de rudele și membrii bisericii locale.

Cele două servicii de înmormântare au fost rostite de pastorii Gheorghe Strimbu și Teofil Gițan, cu speranța revederii în acea zi măreață.

La ultimul Consiliu anual al Conferinței Generale, au fost adoptate și votate următoarele declarații:

Declarația de misiune

Misiunea noastră – Misiunea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea este să proclame tuturor națiunilor Evanghelia veșnică a iubirii lui Dumnezeu, în contextul celor trei solii îngerești din Apocalipsa 14,6-12, așa cum a fost descoperită în viața, moartea, învierea și slujba de Mare Preot a Domnului Isus Hristos, conducându-le să-L primească pe Isus ca Domn și Mântuitor personal și să se alăture bisericii rămășiței Sale; să pregătească formarea credincioșilor ca ucenici, așteptători ai revenirii Sale pe curând.

Declarația de valori

Valorile noastre – Valorile adventistilor de ziua a șaptea se bazează pe descoperirea dată de Dumnezeu prin Sfânta Scriptură și viața Domnului Isus Hristos. Înțelegerea identității și a chemării noastre izvorăște din cunoașterea profețiilor biblice, în mod special a celor care privesc timpul din imediata apropiere a revenirii lui Isus. Prin urmare, toate aspectele vieții constituie o experiență de creștere și o demonstrare a legăturii cu Dumnezeu și Împărăția Sa.

Înțelegerea misiunii noastre este influențată de conștiința că fiecare persoană, indiferent de circumstanțe, are o valoare infinită în fața lui Dumnezeu și, prin urmare, merită să aibă parte de respect și de demnitate. Prin harul lui Dumnezeu, fiecare persoană dispune de daruri și este necesară în diversele activități ale familiei bisericii.

Respectul nostru pentru diversitate, individualitate și libertate este echilibrat de atenția dată colectivității. Noi suntem una – o familie mondială de credință, angajată în reprezentarea Împărăției lui Dumnezeu în lumea noastră, prin conduită etică, respect reciproc și servire plină de dragoste. Credincioșia noastră față de Dumnezeu implică devotament și sprijin pentru trupul Său – biserica.

URĂRI NOI pentru un an nou

Stimați frați și surori în Hristos, Cu bucurie și deplină încredere, dar și cu seriozitatea de rigoare, doresc să vă fiu tuturor alături, câteva clipe, prin aceste rânduri de părtășie. Nu intenționez să vă atrag atenția încă o dată asupra evenimentelor care se succed în lumea aceasta pierdută, deoarece cred în consacrarea voastră pentru împlinirea marelui țel către care tindem cu toții. Știu că toți, membri ai bisericii, pastori, ispravnici și prieteni ai Evangheliei, sunteți profund preocupați de evenimentele curente și de semnele sfârșitului, despre care se vorbește atât de mult și care au fost și sunt așteptate.

În fiecare zi, suntem hrăniți prin mass-media cu știri despre lumea politico-religioasă. Ultimele profeții se împlinesc cu o precizie uimitoare, asemenea pozelor la minut în procesul de dezvoltare, devenind cu fiecare clipă tot mai conturate, mai exacte. În curând, numai prin harul Domnului, lumea întreagă se va confrunta cu alegerea supremă: să fie de partea lui Dumnezeu sau împotriva Lui, pentru sau împotriva invitației Sale stăruitoare, pentru sau împotriva planului Său de eliberare și de nădejde, printr-o lege a fericirii și a dragostei desăvârșite.

Taina Cuvântului lui Dumnezeu ne avertizează:

„Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea!” (Apocalipsa 16, 15)

Da, un hoț, însă unul care în orice moment al istoriei a fost suficient de curtenitor, încât să își anunțe prezența prin semne. Un hoț fără mască, un hoț care Se dăruiește fără rezerve, care își adună oile, pe cele dinăuntru

și pe cele din afară... Un hoț care bate la ușă! Tulburător și înduioșător. Cine l-ar întoarce spatele cu bună-știință?

Dacă în trecut am greșit crezând că Îi slujeam Domnului când, de fapt, ne foloseam de El, dacă uneori, în trecut, am obosit să așteptăm și am adormit, fruntea sus! Să ne ridicăm privirea, radiind de credință. Să devenim sau să redevenim purtători ai speranței pentru cei din jurul nostru. Aceasta este misiunea noastră.

„Biserica există prin misiunea ei, așa cum focul există prin ardere. Acolo unde nu este misiune, nu este nici biserică.” (Emil Brunner, *The Word and the World*, p. 108)

Viitorul ne aparține. A venit timpul să-l prindem. Cât mai este vreme, chiar acum, să-l facem să strălucească într-un nou început.

În vremurile acestea tulburi și nesigure, solia Evangheliei este răspunsul la teama și suferința oamenilor. În zilele și lunile care vor urma, să fim o punte de speranță prin mărturia și credința noastră în Isus Hristos și în grabnica Sa revenire!

Primiți, vă rog, cele mai calde urări pentru anul 2005. Domnul să ne binecuvânteze pe toți din belșug!

Ulrich Frikart, președinte,
Diviziunea Euro-Africa.

Servire fără limite

Să nu neglijăm pe nimeni dintre cei serviți de Domnul Hristos

**Adrian
Bocăneanu**
președinte,
Uniunea Română

Articolele pe care le-am scris în ultima vreme pentru *Curierul Adventist* au însemnat o experiență aparte pentru mine. Timp de aproape un an, am adus în fața cititorilor diferite situații critice, în care se află mulți oameni din jurul nostru, și am arătat ce fac creștinii care doresc să răspundă acestor nevoi. Domnul Hristos, în dramatica parabolă despre judecata finală (Mat. 25,31-46), ne-a făcut conștienți de criteriul după care vom primi darul mântuirii, iar alții îl vor pierde definitiv. El a arătat că Dumnezeu va măsura calitatea legăturii noastre cu Hristos după calitatea conduitei noastre față de oamenii nevoiași și disprețuiți.

Ajuns în fața ultimului articol din această serie, îmi dau seama că nu am prezentat situații și categorii de persoane, așa cum ar fi trebuit să o fac. Nu pot face altceva decât să ating acum două domenii și să las ca Duhul Sfânt să lucreze mai departe asupra noastră. Voi încheia aruncând o privire spre viitor.

Astfel de persoane sunt și astăzi printre noi

Întotdeauna când citesc Biblia în public și ajung la cuvântul care desemnează o femeie imorală și care își vinde corpul, fac o pauză și aleg un alt cuvânt. Și sunt destule pagini în Biblie care conțin acel cuvânt pe care eu vreau să-l ocolesc. Este surprinzător că unele dintre aceste femei au un loc în istoria biblică, pentru că Dumnezeu le-a dat un loc între strămoșii Domnului Hristos. Nu puține dintre ele au răspuns la Evanghelie într-un mod care L-a făcut pe Isus să declare că ele „au crezut” și din cauza aceasta „merg înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu” (Mat. 21,32.31).

Dar reținerea mea de a le pronunța nu desființează realitatea existenței lor. Noi putem să ne înflăcăram când vorbim despre modul în care Isus S-a purtat cu ele, dar ne purtăm ca și când ele reprezintă o „specie

dispărută”. Ele sunt însă în continuare printre noi, le întâlnim, uneori știm cu ce se ocupă, dar ne facem că nu știm. Oricum, nu avem ce să facem pentru ele, pentru că, zicem noi, ele sunt singurele răspunzătoare pentru ceea ce fac și; dacă ar dori câtuși de puțin să se schimbe, ar putea să o facă. Dar aproape toate acestea sunt prejudecăți. Avem de a face cu un tablou mult mai complicat, din care nu lipsesc sărăcia extremă, abuzurile în copilărie, rușinea, neputința, speranța că acesta este doar un episod trecător, violența, bolile (inclusiv SIDA), sarcinile și avorturile, șantajul, traficul de persoane și sclavia, corupția ale cărei tentacule pătrund aproape peste tot.

Eu nu pretind că acum creștinii au un remediu miraculos pentru teribila nenorocire reprezentată de prostituție. Dar văd că Domnul Hristos nu a întors capul în altă parte când a întâlnit asemenea femei. El nu a fost timorat de prezența lor, ci le-a acordat timp, le-a arătat respect, încredere și iubire, le-a primit darul, le-a ocrotit în împrejurări dramatice, le-a dat dreptul la un nou viitor, care include chiar un loc în Împărăție. Isus a riscat enorm făcând astfel și Și-a luat partea de acuzații, batjocuri și contestare. Și în toate acestea, El a fost singur. Dar astăzi, noi nu suntem singuri. Sunt legi care, cel puțin teoretic, oferă protecție. Sunt instituții guvernamentale și organizații non-guvernamentale, sunt alte biserici și credincioși inimoși care desfășoară activități de educație, prevenție și intervenție. Acesta este un domeniu dificil, cu multe capcane și nu ne putem permite să facem greșeli. De aceea trebuie să ne asociem cu persoane și organizații care au demonstrat competență și spirit umanitar. Primul pas este însă o schimbare de atitudine și de viziune. Domnul Hristos are un loc în Împărăție și pentru prostituate. Ca să ajungă acolo, ele trebuie să fie eliberate.

Biblia ne somează: „Izbăvește pe cei târâți la moarte, și scapă pe cei ce sunt aproape să fie junghiați. Dacă zici: 'Ah, n-am știut!', crezi că nu vede Cel ce cântărește inimile și Cel ce veghează asupra sufletului tău? Și nu va răsplăti El fiecăruia după faptele lui?” (Prov. 24,11-12)

Tentațiile celor bogați

Atitudinea oamenilor obișnuiți față de cei bogați este adesea confuză și contradictorie. Suntem înclinați să gândim rău despre ei, să comentăm condamnat sursa presupusă a averii lor, dar să-i flatăm, eventual cu speranța unui avantaj, dacă nu pentru noi personal, cel puțin pentru biserică. Din cauza aceasta, oamenii cu avere sunt adesea lipsiți de prieteni destul de sinceri, care să-i iubească dezinteresat și care să îi atenționeze cu privire la tentațiile care însoțesc veniturile mari.

Cu ceva timp în urmă, într-un avion care mă aducea spre casă, am intrat în discuție cu pasagerul de alături. Am aflat că era un important om de afaceri, cu investiții mai ales în domeniul vinurilor. Se arăta destul de sigur pe sine și încrezător în viitor. Am vorbit despre viața creștină și despre mântuire. Omul gândea că stă bine și în această privință. Ajutase la construirea de biserici și avea relații cordiale (spunea el) cu ierarhii locului. Am convenit să păstrăm legătura. La primul meu telefon, nu s-a mai arătat așa de prietenos. După o altă încercare nereușită, am renunțat. De curând, numele i-a apărut pe primele pagini ale ziarelor. Fusese arestat pentru numeroase nereguli financiare derulate pe parcursul multor ani.

A fost oare cineva dintre prietenii lui care să riște să-i spună care este finalul afacerilor strâmbe? A fost cineva care să-i proclame Evanghelia cu convingere și curaj? Poate că așa fi avut această șansă, dar acum nu o mai am. Apostolul Pavel ne spune: „Îndeamnă

pe bogații veacului acestuia să nu se îngâmfe, și să nu-și pună nădejdea în niște bogății nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele. Îndeamnă-i să faci bine, să fie bogați în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie, pentru ca să apuce adevărata viață” (1 Tim. 6,17-19).

Servire până la uitare de sine

Atunci când acceptăm spiritul de servire pe care l-a adus Domnul Hristos, centrul existenței se schimbă. Încetăm să ne dăm atât de multă atenție. Aceste cuvinte celebre, scrise de Ellen White, ne răscolesc de fiecare dată când le citim: „Acela care-L iubește mai mult pe Hristos va face cel mai mult bine. Nelimitată este influența celui care, dând eul la o parte, dă prilej Duhului Sfânt să lucreze asupra inimii și trăiește o viață consacrată lui Dumnezeu.” (*Hristos, Lumina lumii*, ed. 1997 p. 195). Atunci când suntem angajați în servire, lumea și experiențele ei – fericite sau tragice – sunt percepute altfel. „Iată ce vreau să spun, fraților: De acum, vremea s-a scurtat. Spun lucrul acesta, pentru ca cei ce au neveste să fie ca și cum n-ar avea; cei ce plâng, ca și cum n-ar plânge; cei ce se bucură, ca și cum nu s-ar bucura; cei ce cumpără, ca și cum n-ar cumpăra; cei ce se folosesc de lumea aceasta, ca și cum nu s-ar folosi de ea; căci chipul lumii acesteia trece” (1 Cor. 7,29-31).

Perspective încurajatoare

Pe parcursul acestui an, am văzut și am auzit multe lucruri admirabile. ♦ S-au desfășurat alte 60 de proiecte TinSerV, angajând 1600 de băieți și fete, care au descoperit, la o vârstă critică, bucuria servirii. ♦ Noi cantine pentru săraci au fost deschise. ♦ O colecție națională, organizată de ADRA, a adunat 22.000

de euro în folosul pacienților din spitale irakiene. ♦ Zeci de expoziții și cluburi de sănătate, clase de gătit, cursuri de viață sănătoasă au oferit zecilor de mii de participanți Evanghelia sănătății.

♦ Slujirea umanitară și spirituală a deținuților, a familiilor lor și a celor de curând eliberați a salvat multe vieți din lanțurile disperării. ♦ Emisiunile de televiziune, produse de biserică, au împărțit speranță, curaj, responsabilitate. ♦ Familii care suportă aceleași greutăți și lipsuri ca și noi au înfiat sau au luat în îngrijire copii abandonati. Și lista este lungă.

Toate aceste lucruri încep să atragă atenția, atât în țară, cât și în afara ei. La recenta Conferința Internațională „Advenștii în Societate”, organizată de Conferința Generală, am avut privilegiul să prezint un raport oficial despre ceea ce s-a făcut în România în ultimii ani – această transformare de la mentalitatea supra-viețuirii la spiritul servirii.

Consider că spiritul slujirii, manifestat tot mai curajos și mai creativ de mii și mii dintre membrii bisericii, este semnul maturizării noastre spirituale și organizaționale. Chiar acum se desfășoară pregătirile pentru un program foarte cuprinzător, care are ca țintă Capitala și ca obiectiv multiplicarea în întreaga țară – „Inimi mai bune”, București 2005. Este o adevărată trezire la viață, și potențialul este uriaș.

Fie ca aceste cuvinte vizionare să se împlinească în mod strălucit cu întreaga biserică din țara noastră: „Mântuitorul Și-a dat viața Sa prețioasă, pentru ca să întemeieze o biserică capabilă să îngrijească de sufletele întristate și ispitite. O grupă de credincioși poate fi săracă, needucată și necunoscută, dar, în Numele lui Hristos, ea poate face, în familie, între vecini, în biserică și chiar în locuri mai depărtate, o lucrare ale cărei urmări să țină cât veșnicia.” (*Idem*, p. 536).

90 000 lei

Totul despre ciclul sărbătorilor, viața evreiască cotidiană, multe aspecte ale gândirii iudaice, principalele concepte ale Talmudului, diferențele dintre sefarzi și așchenazi, importanța hasidismului, raporturile dintre iudaism și islam, înțelegerea profeților și mii de alte fapte care pun în relație iudaismul cu lumea întreagă.

90 000 lei

Cd-ul conține următoarele cărți:
Biblia - Versiunea Cornilescu
Advenștii de ziua a șaptea cred...
O expunere a celor 27 de puncte fundamentale de credință
Întrebări și răspunsuri - Wilhelm Moldovan

60 000 lei

Cd-ul conține 212 imnuri creștine noi, 220 imnuri pentru Companioni, 115 imnuri pentru Exploratori și 107 imnuri pentru Licurici. Imnurile sunt în format midi, mp3, powerpoint, word și encore (partiturile cu note).

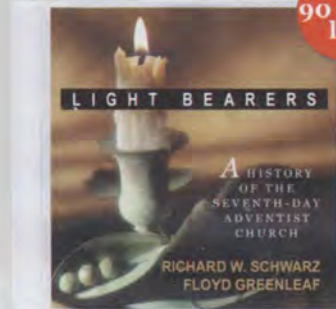
130 000 lei

Două CD-uri care pot fi ascultate și la o combinație muzicală. Calitatea sunetului este reproductibilă. Editorul Studiilor Școlii de Sabat pentru Adulți (C.G.) prezintă despre mântuire.

90 000 lei

Textul *Dicționarului Explicativ al Limbii Române* disponibil la www.dexonline.ro a fost introdus într-o bază de date Folio Views 4.2. CD-ul necesită activare telefonică.

90 000 lei

Cd-ul conține lucrarea fundamentală *Light Bearers - A history of the Seventh-Day Adventist Church* - Richard W. Schwarz, Floyd Greenleaf. Textul cărții este în limba engleză și include 110 imagini de arhivă.

90 000 lei

Cd-ul conține textul *Bibliei* în două versiuni:
1. *Versiunea Dumitru Cornilescu*
2. *Versiunea Sinodală*
precum și un puternic program de căutare și adnotare.

90 000 lei

Cd-ul conține cartea *God Invented Sex* - Charles Wittschiebe. Textul cărții este în limba engleză și este structurat sub formă de întrebări și răspunsuri. O consider deosebit de utilă tinerilor.

60 000 lei

Cd-ul conține următoarele materiale:
1. Seria de predici *Contemporani cu fericirea*, prezentată de pastorul Teodor Huțanu;
2. Seminarului *Beat-ul magic*, prezentat de pastorul Lucian Cristescu. Expunerea este însoțită de numeroase documente, imagini, secvențe video. Din cuprins: *Rock'n'Roll - o definiție*, *Mama Rock-ului*, *BEAT-ul*, *hormonii și psihicul*, *Cultul Antichrist*, *Diversiunea 'Contemporary Christian Music'*;
3. Predici roșite de pastorul Iacob Coman.

150 000 lei

Cd-ul conține 35 de volume (în limba română) din scrierile autoarei Ellen G. White în format Folio (*.nfo) & Folio Views 4.2

40 EURO

Aceste resurse vă sunt oferite de Departamentul Comunicații, Uniunea de Conferințe. Puteți comanda aceste cd-uri scriind la adresa e-mail roinstitute@fx.ro sau sunând la numărul de telefon 0744755292 sau 0744274573. Pentru livrarea poștală, comanda minimă este de 10 cd-uri, plata lor făcându-se la ridicarea coletului.

Cd-ul conține cele 8 volume ale *Comentariilor Biblice AZS* în limba română. Acest material va fi disponibil începând cu 1.02.2005. Până la această dată nu primim comenzi.